

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΑ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 131

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ — ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1915

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ.

DIANA L'AFFASCINATRICE! — FRANCESCA BERTINI

Ἡ Φραντζέσκα Μπερτινὴ εἰς τὸ θεατρικὸν στερέωμα εἶνε ἕνας ἀστὴρ πρῶτου μεγέθους, ὃ ὅποιος τώρα μεσουρανεῖ, ὄχι πλέον εἰς τὸν ὄριζοντα τῆς πατρίδος τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ εἰς τὸν ἀτέμμητον παγκόσμιον θόλον. Καὶ χάρις εἰς τὰς κινηματογραφικὰς ταινίας κατορθώνει ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὴν θαυμάζῃ εἰς τὰς μεταπτώσεις τῆς, εἰς τὰς ἐκφράσεις τοῦ πάθους, εἰς τὴν μιμικὴν τῆς, εἰς τὸ μαιντιὲν τῆς. Τὸ κινηματοθέατρον "Παλλάς", θὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὴν μεγάλην καλλιτέχνιδαν εἰς σειράν θριάμβων, τῆς. * * *

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ότι, καθ' ἕνα στιγμήν ὅλοι νομιζομεν ἐπιχειρήσασθαι τὴν ἐναρξίν μεγάλων γεγονότων μετὰ νέας πολεμικὰς φάσεις, προσεγγίζομεν πρὸς τὸ τέμα τοῦ πολέμου. Ἐν πρώτοις ἡ ἀπὸ μακροῦ ἀρξασμένη καὶ ἐξακολουθοῦσα ὑποχώρησις τῶν Ρωσικῶν στρατιῶν ὑπὸ πρόσχημα ἁλλε...

ἀνατίθενται εἰς ἀνθρώπους καὶ οὐκ εἰς τυράννους, διότι ἄλλως ὁδηγοῦν εἰς ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Εἰς τὴν Γερμανίαν, τὴν κατ' ἐξοχὴν στρατοκρατομένην, τὴν ἐπιτάξιν δὲν ἐκτελεῖ στρατιωτικὴ ἀρχή, ἀλλὰ ἐπιτροπὴ ἐκ πολιτῶν, ὥστε νὰ μὴ δυσφορῇ ὁ εἰσφέρων τὰ πάντα πολίτης. Ἐδῶ ἕνας ὑπολογισμὸς, ἀληθινὸς Νέρων, θεωρῶν κάθε πολίτην τοῦλάχιστον ὡς Χριστιανόν, εἰσώμα εἰς τὸ σπίτι σας, τὸ κατέγραφε καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας μὴ ἐνωμοτία ἤρχετο νὰ ἐγκατασταθῇ. Τὸ περιεργότερον εἶναι ὅτι ἐπετάχθησαν μόνον μικρὰ σητῆματα τριῶν καὶ πέντε δοματίων, τὰ μέγαρα δὲ ἔμειναν σεβαστά. Εἰς μίαν σοβαράν καὶ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς Πατρίδος, τίποτε δὲν εἶναι σεβαστὸν καὶ ἀρχίζον ἀπὸ τὰς εὐποροῦσας τάξεις. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἀρχίσουν πρῶτα ἀπὸ τὰ παλαιὰ Ἀνάκτορα, τὰ σήμερον ἀκατοίκητα καὶ ἀπὸ τὰ δύο χειμερινὰ θεάτρα. Ἀκόμη ὀλίγον καὶ θὰ ἐπιστεῦμεν τὴν διάδοσιν ὅτι, ἡ νέα κυβέρνησις εἶχε δώσει ὁδηγίαν νὰ φέρονται οὕτω αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ καὶ πρὸς τοὺς πολίτας, ἀλλὰ βαναύσως καὶ πρὸς τοὺς ἐφ' ἑδρῶν, διὰ νὰ κορυφωθῇ ἡ δυσφορία τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ ἀνευ ἀποχωρήσαντος δὴθεν λόγου προκαλέσαντος τὴν ἐπιστράτειαν κ. Βενιζέλου. Διότι εἶναι ἀληθὲς ὅτι, κατ' ἀρχὰς παρετηρήθη κάποια δυσφορία, ἥτις ἐξεδιηλώθη τὴν ἡμέραν τῆς παρατῆσεώς του, ἀλλ' ὅταν ὁ κόσμος εἶδε ὅτι καὶ ἡ νέα κυβέρνησις, ἀντὶ νὰ λύσῃ, ὡς ἀνεμένετο τὴν ἐπιστράτειαν, τὴν διατηρεῖ, μετεστράφησαν τὰ πράγματα, διότι ὅλοι ἐπέισθησαν ὅτι ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχον ἀκόμη σοβαροὶ λόγοι ἐπιστρατεύσεως.

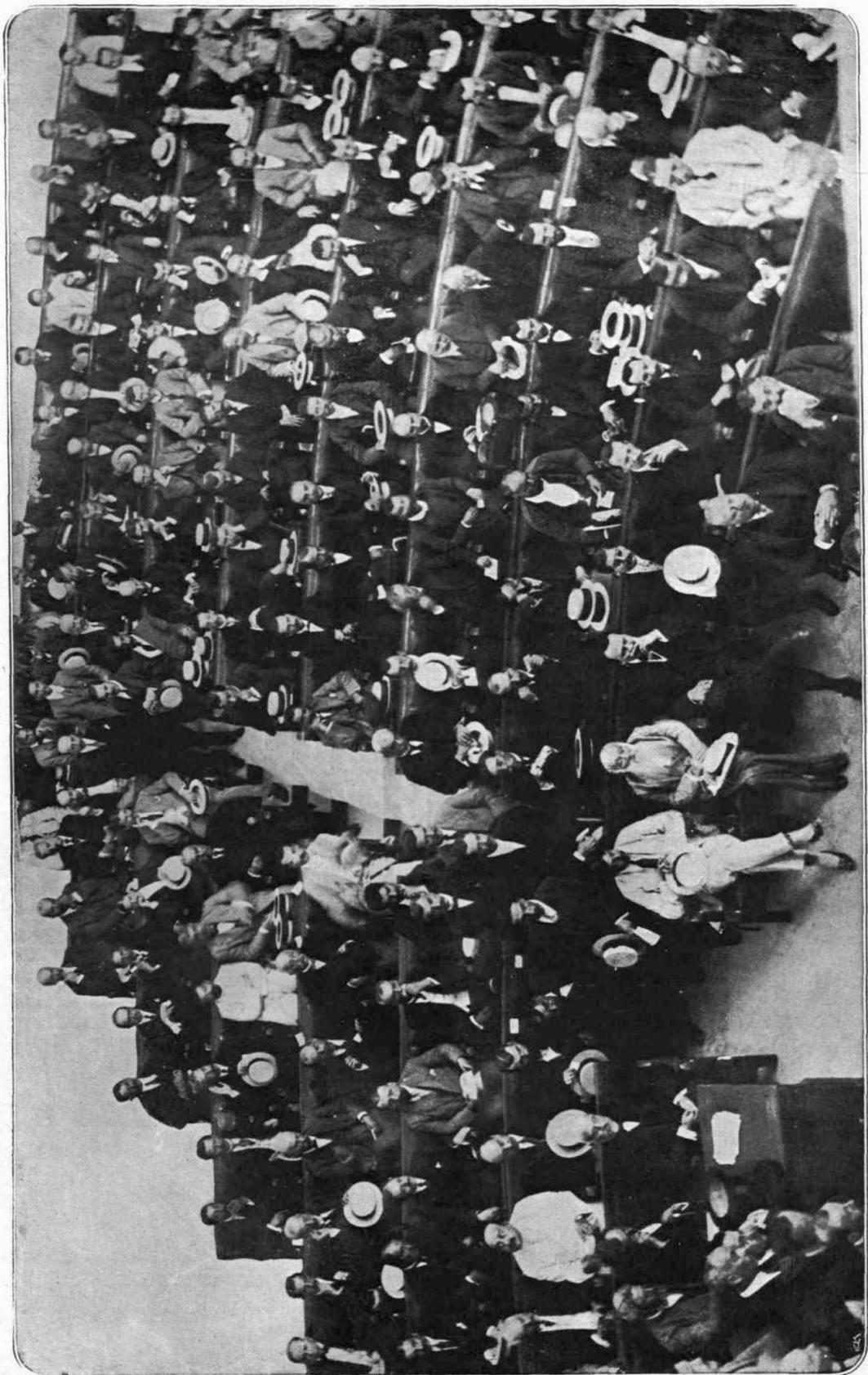
Νέος ὑποκριτὴς κατὰ κυριολεξίαν καὶ μεταφορᾶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τῆς αἰματηρᾶς τραγωδίας τὴν ὁποίαν ἐπαίξαν ἕως τῶρα οἱ μεγάλοι. Ἡ Βουλγαρία. Ἐβρῆκε ἕνα κῆρυκος μετέλλε, ἐνθ' ἔδεν εἶχε καὶ ἀνάγκην, καὶ ἐπετέθη κατὰ τῆς Σερβίας, βοηθοῦσα οὕτω τοὺς περιορισμένους νὰ κατέλθουν Ἀυστρογερμανοὺς. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ σύμμαχοι ἀποβιβάζον στρατὸν εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ κηρύσσον τὸν πόλεμον ὅλοι ἕνας ἕνας, κατὰ τῆς Βουλγαρίας. Ἡ σκηνὴ οὕτω ὑπόκειται ἐν τῇ Βαλκανικῇ, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ὅπως λέγον οἱ δραματικοὶ συγγραφεῖς. Ἄς περιμένωμεν λοιπὸν τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν πρᾶξιν τῆς τραγωδίας. Διότι ἀσφαλῶς ἐδῶ εἰς τὴν Βαλκανικὴν θὰ κριθῇ ὁ φοβερός αὐτὸς ἀγὼν.

* Η ΑΙΩΝΙΑ ΜΟΙΡΑ *

ΤΑ γραφεῖα τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἠρημώθησαν καὶ πάλιν διὰ τριήμερον μετὰ τὸ σάββατον τῆς Πατρίδος. Αὐτὴ εἶνε ἡ Μοῖρα τῶν ἐχόντων σαφὴ τὴν συνείδησιν τῶν πρὸς τὴν Μεγάλην Μητέρα ὑποχρεώσεων. Μόνον ὑποχρεώσεις γνωρίζουν. Ὑποχρεώσεις, Ὅχι δικαιώματα. Τούναντιον ἄλλοι, εἰς αὐτὸν τὸν περιοριστὸν τόπον, μόνον δικαιώματα ἔχουν. Τίποτε δὲν ἐγνώρισε, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ἡ «Εἰκονογραφημένης» ἐνδεκα ὀλόκληρα χρόνια πού ἐκδίδεται τὴν ἡμερᾶν ἀπὸ τὴν Πολιτείαν. Κάποτε, πού ὁ ἀειμνηστὸς πολιτευτὴς Πατρῶν Ἰωάννης Ρούφος ὑπέβαλε πρότασιν περὶ ἀναγραφῆς εἰς τὸν Προϋπολογισμὸν τοῦ Κράτους, τὸν προϋπολογισμὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖον διέκην κολλούμεν οἱ Θεοτόκηδες, καὶ Ῥάλληδες καὶ Σα εἰμοῖραζαν χιλιάδας χιλιάδων εἰς ἀδελφότητος Παράκαμψιων, πρὸς ἐπίσχυσιν τῆς «Εἰκονογραφημένης» δισημιόδροχμου πιστώσεως, ἀπέναντι πενήκοντα χιλιάδων δραμῶν πού διδὲ ἐπίσχυς ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις εἰς τὴν Σοφίαν. Ἰλλουστράσιον» ἐξανεστὴ ἡ καταπτυστος κυβέρνησις, διότι ἡ «Εἰκονογραφημένη» θὰ προῆγε τὰ συμφέροντα τῆς χώρας, ἀλλὰ δὲν θὰ τῆς προσεπέριξε φίλους ἐν τῇ Βουλῇ. Καὶ μόνον αὐτὸ; Μήπως, καθ' ὃν χρόνον δὲν ὑπάρχει φυλλάδα, ἐκδιδομένη ἐν Ἑλλάδι, τῆς ὁποίας ὁ χάρτης νὰ μὴ εἶη ἀπαλλαγὴ τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους, παρεσχέθη τὸ αὐτὸ εὐεργέτημα εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην» δι' ἀπαλλαγῆς τοῦ χάρτου τῆς ἀπὸ τοῦ βαρυστάτου τελωνιακοῦ δασμοῦ;

Ἡ μὴν, τὸ τονίζομεν καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, πρὸς τιμὴν τῆς ἀντιλήψεώς του, ἀνακούφισιν τὴν ὁποίαν εἶδε ἡ «Εἰκονογραφημένη», ἐκτὸς τοῦ κυκλῶν τῶν συνδρομητῶν τῆς, ἦτον ἡ ὑπὸ τῆς Δημάρχου Ἀθηναίων κ. Σπ. Μερκούρη καθιερωθεῖσα ἀπὸ ἐνδεκαετίας ἐτησίαν χιλιοδραχμῶν ἐπιχορήγησις τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἡ Συντεχνία τῶν Συμβούλων, ὑπεικούσα εἰς βρομιορᾶς εἰσηγήσεις κάποιου βδελυροῦ κολεοπτέρου, ἀποβλήτου σημερον, περιέκοψε, διὰ νὰ ἐξοικονομηθῇ τὸ εἰς ἄλλα ἔντυπα ὑπὸ μορφῆν ἰσοτίμου δημοσιεύσεων παρεχόμενον ἐπίδομα.

Τώρα, ἀρξασμένης τῆς ἐπιστρατεύσεως παρεσχέθη εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὃν δικαίως ἡ ἐξακολουθήσας ἐθεωρήθη εἰς δημοσίαν ἀνάγκην, τὸ εὐεργέτημα ὅπως, τέσσαρες ἐκ τῶν στρατευσίμων συντακτῶν καὶ ἐργατῶν τῶν τυπογραφείων ἐκάστης, κατ' ἐπιλογὴν τῆς Διευθύνσεως, παρामीνοσαν εἰς τὰς θέσεις τῶν ἐργαζόμενων ἐπὶ ἕνα μῆνα, ὁ ὁποῖος δικαίως, θὰ εὐρεθῇ, διὰ τῆς μεθόδου τῆς παρατάσεως, ἔχων τὸσας ἡμέρας, ὅσαι θὰ εἶναι καὶ αἱ ἡμέραι τῆς ὑπὸ τὰ ὅπλα παραμονῆς τῶν ἐφ' ἑδρῶν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ συμπληρωσῶμεν; Τὸ εὐεργέτημα αὐτὸ, δὲν παρεσχέθη εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην», ἴσως διότι τὰ ξεροκέφαλα, τὰ ὁποῖα αὐτὸ κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ 1912-1913, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ὀργιάσαντας εἰς ρεζιλίαν Βουλγάρους καὶ πρὸς τοὺς σήμερον ἐν διαφημιστικῇ φρενιτιδί ἐξαιρόντας καὶ τὰ σημεῖα ἀκόμη βήματα τῶν στρατῶν τῶν μεγάλων, δὲν ἐπέτρεψαν εἰς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου νὰ παρακολουθήσουν τοὺς θριάμβους τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, οἵτινες οὕτω «ἐτελέσθησαν ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ», ἔκριναν ὅτι ἡμπορεῖ καὶ νὰ σταματήσῃ ἡ ἐκδοσις τῆς «Εἰκονογραφημένης». Καὶ οὕτω τὰ Γραφεῖα μας καὶ τὸ τυπογραφεῖον μας ἠρημώθη. Ἄλλ' ἡ Διευθύνσις τῆς «Εἰκονογραφημένης» διαφωνεῖ πρὸς τὰ ξεροκέφαλα αὐτὰ καὶ δὲν θὰ σταματήσῃ τὴν ἐκδοσιν, διότι εἶχε ὑποχρεώσασθαι, νῦν ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε, πρὸς τὸν Τόπον, νὰ παρακολουθήσῃ καὶ ἀπαθνατιστῇ τὰ μέλλοντα ἐγγύτητα ἡμῶν, ἴσως δὲ καὶ μέσῳ ἡμῶν, νὰ ἐκτυλιχθῶσι γεγονότα. Διότι μόνον ὑποχρεώσεις γνωρίζεις. Ὅχι δικαιώματα. Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ Μοῖρα τῶν ἐχόντων σαφὴ τὴν συνείδησιν τῶν πρὸς τὴν Μεγάλην Μητέρα ὑποχρεώσεων.

Η ΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πάλιν τέττοις θὰ ἔλθουν οἱ Βούλγαροι. Ἀπ' ἐδῶ εἶχαν, ἀπ' ἐκεῖ εἶχαν, ἐξεσκαπᾶσθαι πλέον. Ἀπὸ τὸν Ἰούλιον ἔχουν ὑπογράψαι συνθήκην μετὰ τὰς κεντρικὰς αὐτοκρατορίας. Τὰ ἔφησαν καὶ μετὰ τοὺς Τούρκους καὶ πλέον εἶναι, κατὰ τὴν κοινὴν ἐκφράσιν, «μετὰ τὸν κατὴ γενιά». Ἐνωσιεῖται ὅτι τοιμολογοῦν ἀπὸ παντοῦ, ὅπως οἱ ῤικλιτζήδες πού προσπαθοῦν νὰ κερδήσουν ἀπὸ μικρολογίσματα. Ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἐπῆραν μίῃ μὴ λουριδίτσα πού τοὺς ἐχρειάζετο διὰ τὸ τμήμα τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ ὑποσχέσεις ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς. Ὅταν δὲ τοὺς ἐδόθη τὸ σύνθημα, ἐξηγέρθησαν εἰς μίαν παντοκρατίαν ἀπειλοῦντες τὴν καὶ Οὐρανόν. Ἀλλὰ τότε ἡ Ἑλλάς ἔκαμε μίαν μεγαλοπρεπεστάτην χειρονομίαν. Τὴν στιγμήν πού ἦτο ἐτοιμὴ ἡ Βουλγαρία νὰ μᾶς ζητήσῃ τὰς Ἀθήνας, τὰς Καλάμας, τὰς Πάτρας, τὰς Κυκλάδας κ.λ.π. διεδικούσα οὕτω «τὰ ἀπὸ τῆς ὀδοηκοστῆς ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χριστοῦ ἐθνολογικὰ δικαιώματά της», ὁ δὲ πρωθυπουργὸς κ. Ραδοσλαύφ ἐδήλωσε ὅτι «θὰ στραφῇ καὶ πρὸς Ἀνατολὰς καὶ πρὸς Βορρᾶν καὶ πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κατω», ἐσηκώσεν ἡ Ἑλλάς τὸ χεῖρ τῆς καί... τῆς ἔδωκε μὴ κατὰκατὰ. Ἐδημοσίευσεν Β. Διάταγμα προσκλήσεως 20 ἡλικίων ὑπὸ τὰ ὅπλα. Καὶ ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις ἔβαλε νερὸ εἰς τὸ κρασί της, δηλώσασα ὅτι διὰ λόγους προνοίας ἐπιστρατεύθη. Δὲν διαφέρουν οἱ κούτσυβοι τοῦ Ψυροῦ. «Ἰφ! Κύριος καὶ μασσοῦμε μολύβια καὶ σφαῖρας! Ἰφ! Τοῦ δίνετε μὴ καρπαζιά. «Τί βαρὺς Κύριος; Σ' ἄγγιξα γὰ;» Καὶ ἔτσι μετὰ τὸ ὅπλον εἰς τὸ χεῖρ ἡ Ἑλλάς, ἐτοιμὴ νὰ τοὺς ἀλωποτινιάξῃ, προστατεῖται μέσα εἰς αὐτὴν τὴν διεθνή πυρκαϊάν, μόνη τὰ συμφέροντά της. Ἐνα μόνον νὰ εὐχόμεθα. Νὰ μὴ παραταθῇ αὐτὴ ἡ ἐνοπλιος εἰρήνη, ἡ ὁποία δι' ἕνα Κράτος εἶναι ἀληθινὴ φυματίωσις.

Κάποιος κακὸς Δαίμων ἐδόξακε τὴν Ἑλλάδα. Πάλιν διαταράχθη ἡ ἀρμονία Στέμματος καὶ Κυβερνήτου. Δηλώσεις τοῦ κ. Βενιζέλου ἐν τῇ Βουλῇ ἀπροκαλύπτου καὶ εἰλικρινεῖς ἐθεωρήθησαν ὡς ἀκαιροὶ καὶ ἡ κυβέρνησις παρητήθη. Ἡ Ἑθνικὴ Ἀντιπροσωπεία οὕτω, ἐνόπιον τῆς ὁποίας ὅλοι ἔχουν τὴν ὑποχρεώσιν νὰ λογοδοτοῦν, ὡς ἀντιπροσωπευούσης τὴν Λαϊκὴν κυριαρχίαν καὶ θέλησιν, ὑπέστη — κατὰ τὸν κ. Βενιζέλου — μειώσιν τῶν δικαιωμάτων τῆς καὶ μετεβλήθη εἰς «Σύλλογον προκρίτων πολιτῶν». Ἄν πράγματι εἶπε αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ κ. Βενιζέλος, ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ παρατηρήσωμεν ὅτι, βλέπει μὲ πολὺ δυνατὸν φανὸν τὴν κατάστασιν, τὴν βλέπει δηλαδὴ μὲ ὑπερβολὴν. Διότι πρέπει νὰ μᾶρη ὅτι, οὐδέποτε εἶναι δυνατὸν νὰ μειωθῶν τὰ δικαιώματα τῆς Ἑθνικῆς Ἀντιπροσωπείας, οὐδέ ὅτι ὑπάρχουν οἱ φανταζόμενοι ἡ ἱκανοὶ πρὸς τοιοῦτον τι, ἀπὸ πάντες ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου πολίτου ὠρμισθῆμεν πιστὴν πρὸς τὸ γρατὸν συμβόλαιον, ὅπου φέρει τὰς ὑπογραφὰς ὅλων μας, ἀρροδίως ἀντιπροσωπευθέντων.

Γενικὴ ἐπιστράτεισι. Δὲν ἔμεινε σχεδὸν κανεὶς. Βλέπετε γέροντες μετὰ ἄσπρα μαλλιά ντυμένους μετὰ χακί. Εἰς ἐνεργεῖαν ἀνεκλήθησαν καὶ τέσσαρες πρωθυπουργοὶ, τοὺς ὁποίους ἡ ἐπανάστασις εἶχε ἀποστρατεύσει πρὸς πενταετίας. Ἐκρίθησαν ὅμως ἀνίκανοι πρὸς στρατευσιν ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τοὺς ἀνετέθησαν... βοηθητικὰ ὑπηρεσία.

Αἰσχρὸν καὶ ἔλεεινὸν τὸ σύστημα τῶν ἐπιτάξεων. Βέβαια εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἀπαιτεῖται νὰ πειθαρχῇ ὅλον τὸ ἔθνος καὶ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰ κελεύματα τῶν ἱθυνόντων. Αὐτὰ ὅμως τὰ κελεύματα πρέπει νὰ

ΖΗΤΩ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ! * * * * *
* * * * Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1843

Ὡς ἦτο ἐπόμενον τὸ ἀπολυταρχικὸν καθεστὸς τοῦ Ὁθωνος προεκάλεσε τὴν ἄνυμφον ἀπὸ τῶν λαῶν, ὥστε ταχέως ἐσηματίσθη ἰσχυρὰ ἀντίδρασις ἐπὶ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἄνδρ. Λόντου, εἰς τὰς ἀντιδυναστικὰς δὲ ἰδέας ποσειχώρησε καὶ ὁ ἡγέτης τοῦ Ρωσικοῦ κόμματος Ἄνδρ. Μεταξῶς, ὁ Κων. Κανάρης, ὁ Ζωγράφος, ὁ Μπόσοαρης, ὁ Σισίνης, ὁ Καλλέργης, ὁ Μακρυγιάννης καὶ πλείστοι ἄλλοι.

Ἡ συνωμοσία ἐδῆκε τὸ ἔδαφος πολὺ κατάλληλον καὶ ἐπεξετάθη ἐνδύτα. Ἰδίᾳ δὴν οἱ συνωμοτῆται κατώρθωσαν νὰ μεταβῶσιν ἐξ Ἀθῶνος εἰς Ἀθήνας τὸν συνταγματάρχην τοῦ ἱππικοῦ Καλλέργην, γενναῖον καὶ τολμηρὸν ἄνδρα, μόλις 39 ἐτῶν, ἔξυπνον δὲ καὶ συμπαθῆ, πάντες ἐσηματίωσαν τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ὁ ἐννεῖης σκοπὸς τῶν θά ἐνοδοῦτο.

Πράγματι ὁ Καλλέργης ἔλθων εἰς τὰς Ἀθήνας ἐμνήθη εἰς τὰς συνταγματικὰς ἰδέας, ἃς ἀρχῆθεν ἠσπάζετο, ἔγινε δὲ ὁ στρατιωτικὸς, οὕτως εἰπεῖν, ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας μετὰ τοῦ Μακρυγιάννη, τοῦ Σκαρβέλη καὶ τοῦ Σχινᾶ.

Ἀμέσως μετὰ τοῦτο κατεστρώθη τὸ σχέδιον, ὅπερ συνίστατο εἰς τὸ νὰ πολιορκηθῶν τὰ Ἀνάκτορα ἐπὶ τοῦ στρατοῦ καὶ νὰ ζητηθῆ παρὰ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ Λαοῦ καὶ Στρατοῦ τὸ Σύνταγμα. Σημειωτέον ὅτι οἱ συνωμοτῆται ἐπρότιμων μᾶλλον τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Ὁθωνος καὶ διὰ τοῦτο ἐζήτησαν Μεταπολίτευσιν, βέβαιον ὄντες ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ παρηγεῖτο ἀπὸ τὴν στέρεξιν ταύτην.

Τόσον ὁ Βασιλεὺς ὅσον καὶ ἡ κυβερνήσις ἀτελήφθησαν ὅτι παρεσκευάζετο κίνημα, ἐξεκέρθησαν δὲ νὰ συγκροτήσουν Στρατοδικεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖον νὰ παραπέμψουν τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ὀργανιστὰς ἐπὶ ἀποστασίᾳ, ἀλλὰ τὰ γεγονότα ἐξελέγησαν τραγαιότατα.

Τὴν νύκτα τῆς 2^{ης} πρὸς τὴν 3^{ην} Σεπτεμβρίου ὁ Δημ. Καλλέργης, ἀφοῦ προηγουμένως συνενοήθη μετὰ τοῦ Μακρυγιάννη καὶ Σκαρβέλη, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ θέατρον καὶ ἀπεπλήθυνεν οὕτω τὴν ἀστυνομίαν, ἥτις τὸν πάρολοῦσθε. Ὅταν δὴμος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ θέατρον, μετέβη εἰς τὸν Μακρυγιάννη, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συγκεντρωθῶν πολῖται καὶ ἄτακτοι στρατιῶται. Ὁ Μακρυγιάννης ἀνεπαύετο, ὀλίγοι δὲ εἶχον συγκεντρωθῆ. Ἐίρεξε τότε εἰς τὸν στρατιῶνα τοῦ πεζικοῦ, ὅπου ἀνέμενε τὸ ἐπὶ τοῦ Σκαρβέλην τάγμα. Ἡ πρωτεύουσα ἐκοιμᾶτο ἡσυχώτατα, πικρὰ δὲ μόνον καὶ ἰσχυρὰ περιπολίαι ἐκ χωροφυλάκων διέσχίζον τοὺς δρόμους. Ἡ ἡσυχία αὕτη ἔκαμε τὸν Καλλέργην νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ κίνημα, καὶ μάλιστα δὴν τοῦ ἀγγέλειαν ὅτι ἡ χωροφυλακὴ ἀντιληφθεῖσα τὴν συγκέντρωσιν τοῦ Μακρυγιάννη περιεκύκλωσε τὴν οἰκίαν. Σπεύδει λοιπὸν εἰς τὸν στρατιῶνα τοῦ ἱππικοῦ, ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ ἀξιωματικοὶ του καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Στρατιωτικῆς σχολῆς Σπυ-

ρομήλιος μὲ ἄλλους τρεῖς ἀξιωματικούς, ἀγορεύει πρὸς τὴν φρουράν, ἐξορκίζων αὐτὴν νὰ συντρέξῃ τὸ Ἔθνος διὰ τὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Ὁθωνος καὶ τὴν ξενοκρατίαν καὶ ξιφουλκῶν φωνάζει: Ζήτω τὸ Σύνταγμα!

Ζητωκραυγάζουν ὅλοι καὶ ὁ Καλλέργης στέλλει ἕνα λόχον ἀκροβολιστῶν νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μακρυγιάννη ἀνάλογον δὲ δύναμιν διὰ νὰ ἀπελευθερώσῃ τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Μενδρεσέ, μετὰ τῶν ὁποίων νὰ κατευθυνθῶν πρὸς τὰ Ἀνάκτορα, ὅπου θὰ ἐσπευδε καὶ αὐτὸς μετὰ τὴν φρουράν, ἀποτελουμένην ἐν τῷ τάγματι τῆς γραμμῆς τοῦ ἱππικοῦ καὶ ἐνὸς λόχου ἀκροβολιστῶν.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν 1 τοῦ μεσονυκτίου δύο πυροβολισμοί, οὐφθέντες κατὰ διαταγὴν τοῦ Καλλέργη, ἔδωκαν τὸ σῆμα, ἠκούσθησαν δὲ καὶ αἱ πρῶται ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος ζητωκραυγαὶ εἰς τοὺς δρόμους, μόλις ἐξεκίνησεν ὁ Καλλέργης μετὰ τὴν ἐπ' αὐτὸν δύναμιν. Ὁ στρατὸς ἐβιάζετο κατὰ φάλαγγα μετὰ τὴν μουσικὴν ἐπὶ κεφαλῆς, σημαίας καὶ σαλπιστὰς καὶ οἱ κάτοικοι, ἐξυπνῶντες ἐντρομοί, ἤκουον τὴν βροντώδη φωνὴν τοῦ Καλλέργη, ὅστις ἤγειτο τοῦ ἀποστατήσαντος στρατοῦ.

Ὁ Ὁθων εἰργάζετο ἀκόμη εἰς τὸ ἰδιαιτερον γραφεῖόν του καὶ ἤκουσε τὰς λαχὰς τοῦ πρὸς τὰ νεόδημα Ἀνάκτορα κατευθυνομένου στρατοῦ καὶ λαοῦ. Ἡ Βασίλισσα μόλις εἶχε πληροφοσίαι καὶ ἀφρητισθεῖσα ἐντρομος ἐσπευσε μετὰ μαλλιὰ λυμένα πλησίον τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἀντιληφθεὶς τί συνέβαινε εἶχε γίνε κατώχρος καὶ ἐλύσσα ἐξ ὀργῆς.

Ἐλαβε χώραν τότε μία σύσκεψις μετὰ τὸν Ὁθωνος καὶ ἀδελκῶν, ἐν τῷ μεταξὺν δὲ ἡ Βασίλισσα ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἰδιαιτερα δωμάτιά της καὶ ἐνδυθεῖσα ἐπατήθη παρὰ τῷ Βασιλεῖ. Ἀπεφασίσθη οὕτω νὰ ἐρωτηθῶσιν οἱ στασιασταὶ τί ἐζήτησαν, ἐξῆλθε δὲ πρὸς τοῦτο ὁ διαπιστωτὴς τοῦ Ὁθωνος Γαρδικιώτης Γρίβας μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Α. Βλαχοπούλου, ὅστις πληροφορηθεὶς ἐγκαίρως τὰ διατρέγοντα ἐπρόφθασε νὰ μεταβῆ εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

Ἀλλὰ δὲν εἶχον προφθάσει νὰ ἐξέλθουν εἰς τὸ περιστύλιον καὶ ὁ Καλλέργης διέταξε τὴν σύλληψίν των. Πράγματι δὲ οὗτοι μετεφέρθησαν εἰς τὸν στρατῶνα καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ κράτησιν. Τὴν στιγμὴν αὕτην κατέφθασαν καὶ οἱ περὶ τὸν Μακρυγιάννην μετὰ τοῦ Σκυλλοδημίου, ὅστις ἔλυσε τὴν πολιορκίαν τῆς οἰκίας του, ἀφοῦ πρότερον ἐφρονεῖσθε ἕνα ἐνομοσχέδιον, ἐτραυματίσθησαν δὲ δύο χωροφυλάκες, τὰ μόνα θύματα τῆς Μεταπολιτεύσεως.

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἔμαθε τὴν σύλληψιν τοῦ Ὑπουργοῦ του καὶ τοῦ ὑπαπιστοῦ του ἔγινε φρενήρης. Μήτηρ ἡ Βασίλισσα

Ο ΘΕΟΣ ΜΑΖΥ ΣΑΖ! — Μόλις συγκεντρώνονται αἱ ἐφεδρικαὶ δυνάμεις καὶ καταρτίζονται τμήματα στρατοῦ ἀμέσως φεύγουν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Τοῦ πυροβολικοῦ, τοῦ δοξαρινοῦ μας ἀπὸ τὸ 1912-1913, ἡ ἀναχώρησις ἦτο μία προπομπὴ συγκινητικωτάτη.

κλαίονσα τὸν ἰκέτευε καὶ τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὰ ἐνδύματα. Ὁ Ὁθων εἶρεξε μετὰ τὸν Χέος εἰς μίαν θυρίδα καὶ προβάλλων ἠρώτησε τὸν Καλλέργην τί ἤθελε.

— Μεγαλειότατε, ἀπήνησεν ὁ Καλλέργης, εὐδοκίησατε νὰ ἱκανοποιησθε τὸ αἶτημα τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ, ὁμογνωμότως ζητούντων Σύνταγμα.

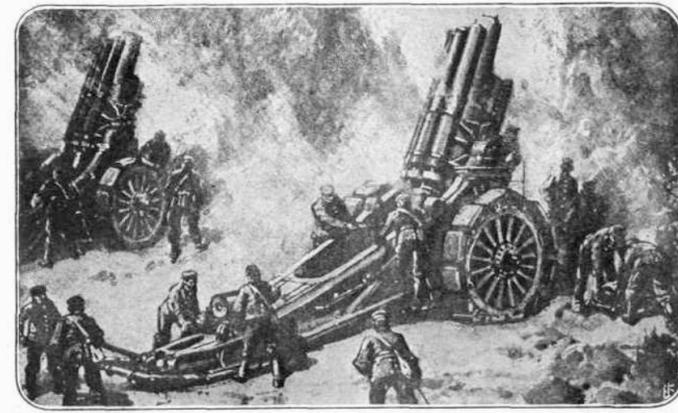
— Νὰ διαλυθῶν, εἶπε μετὰ ὀργῆν ὁ Ὁθων, καὶ θέλω φροντίσει περὶ τοῦ αἰτήματός των.

Ὁ Ὁθων ἀπεσῆθη ἀμέσως, ἀλλ' ὁ Χέος ἔκαμε παρατηρήσεις τινὰς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠνάγκασε τὸν Καλλέργην νὰ

τὸν διατάξῃ νὰ ἀποσυρθῇ. Ἐν τῷ μεταξὺν ὁ Βασιλεὺς, ἀγνοῶν τὴν ἔκτασιν τῆς ἀποστασίας, ἔστειλεν ἀπὸ τὴν ὀπισθίαν θύραν τῶν Ἀνακτόρων τὸν διαγγεῖλαιον Στάινδορφ, ἵνα διατάξῃ τὸν Σχινᾶ νὰ προσέλθῃ εἰς ἐπίσημὸν του μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτὸν πυροβολικοῦ.

Ὁ Καλλέργης ἀφ' ἑτέρου ἔστειλεν ἀποσπάσματα καὶ κατέλαβον τὰς θύρας τῆς Ἐθνικῆς Τροατζῆς, τοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖου, τῶν Ὑπουργείων καὶ ἠνάγκασαν τὸν μοίραρχον Κουτσογιαννόπουλον, ὅστις συνεκράτει τὸν κόσμον εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού, νὰ ἀποσυρθῇ. Οὕτω ἡ πλατεία τῶν Ἀνακτόρων ἐγένευσεν. Ἐξάφρα προσέρχεται τὸ πυροβολικὸν ὑπὸ τὸν Σχινᾶ.

— Ζήτω τὸ Σύνταγμα! φωνάζει ἡ ἐπὶ τὸν Καλλέργην δύναμις.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ. — Ἀπὸ τὴν ἀντίπεραν ὄψιν τοῦ Δουνάβεος οἱ Ἀδστρογεωμανοὶ μετὰ πυροβόλα πολιορκητικὰ κατέστρεψαν ὅτι εἶχεν ἀπομείνει ἀπὸ προηγουμένως ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Βελιγραδίου.

— Ζήτω τὸ Σύνταγμα! φωνάζουν καὶ οἱ πυροβοληταὶ καὶ ὁ Σχινᾶς.

Καὶ ἐνοῦνται μετὰ τὸς ἀποστασίας. Ἦτον 3 ἡ ὥρα, ὅταν κατέφθασαν καὶ οἱ πολιτικοὶ ἡγέται Α. Μεταξῶς, Λόντος, Ζωγράφος καὶ Τζούρις, μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Στρατὸς καὶ Λαὸς τοὺς ἐπεφημοῦν, διεχομένους διὰ μέσου τῆς πυκνῆς ἐκείνης μάζης. Μετὰ βραχείαν συνδιάλεξιν μετὰ τὸν Καλλέργην μεταβαίνουν οἱ πολιτικοὶ ἡγέται εἰς τὸ πλησίον κατάστημα τοῦ Συμβουλίου, εἰδοποιήσαντες δὲ καὶ τοὺς συναδέλφους των συνέταξαν ἐν συνεδριάσει προκήρυσεν πρὸς τὸν Λαόν, δι' ἧς ἀνήγγελλον ὅτι συμμερίζονται καὶ αὐτοὶ τοὺς πόθους του, καὶ ἀναφορὰν πρὸς τὸν Βασιλέα, ζητοῦντες τὴν ἀνακήρυσιν τοῦ νέου πολιτεύματος.

Ἐπιτροπὴ κατηρτίσθη ἀμέσως ἀπὸ τοὺς Κουντουριώτην, Μανρομυλάην, Λιδιάν, Ψύλλαν, Λόντου καὶ Προβελέγγιον, ἥτις μετέβη εἰς τὰ Ἀνάκτορα διὰ νὰ ἐπιδώσῃ τὴν ἀναφορὰν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας πρὸς τὸν Βασιλέα. Τὴν αὕτην στιγμὴν ἐφθασαν καὶ οἱ Πρόεδμοι τῶν Μ. Ἀντάμεων, εἰς οὗς δὴμος ὁ Καλλέργης δὲν ἐπέτρειπε τὴν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἄνοδον, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῶν ἀντιπροσώπων Ἀδστροφίας καὶ Πρωσοσίας.

Ἡ Βασίλισσα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πλησίον τοῦ Βασιλέως παραμονῆς τῆς ἐπιτροπῆς μετὰ πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα τὰ μάτια ἐκέντησε τὸν Ὁθωνα καὶ μετὰ τὸ βλέμμα τὸν παρεκάλεε νὰ στέρεξῃ εἰς τὰ αἰτήματα τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀπ' ἔξω ὁ Λαὸς καὶ ὁ Στρατὸς ἠγωνίων. Τέλος ὁ Ὁθων ἔστρεξε καὶ ὑπέγραψε Διάταγμα δι' οὗ, «προτάσει τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας θέλει συγκροτηθῆ ἐντὸς τὸ πλὴν 30 ἡμερῶν Ἐθνικὴ Συνέλευσις, διὰ νὰ συντάξωμεν μετ' αὐτῆς τὸ σύνταγμα τοῦ Κράτους». Δι' ἑτέρου Διατάγματος διωρίζετο Πρωθυπουργὸς καὶ ὕπουργοι τῶν Ἐξωτερικῶν ὁ Α. Μεταξῶς, τῶν Στρατιωτικῶν ὁ Λόντος, τῶν Ναυτικῶν ὁ Κ. Κανάρης, τῶν Οἰκονομικῶν ὁ Α. Μανσώλας, τῆς Δικαιοσύνης ὁ Α. Μελάς καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὁ Μ. Σχινᾶς.

Μόνον μετὰ τοῦτο ἐπιεράτη ἡ εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἄνοδος εἰς τοὺς Πρεσβευτὰς. Ἐν τῷ μεταξὺν οἱ στασιασταὶ ἐζήτησαν ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ Βασιλικὴ ἐυαρέσκεια, εἰς τὸν στρατὸν ἀπονεμηθῇ δὲ καὶ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον.

Ὁ Ὁθων ἐδάκρυσε, προφανῶς ἐξ ὀργῆς, καὶ ἐπέγραψεν ἄλλα δύο Διατάγματα, ὃν τὸ ἐν καθιέρωσε τὴν Γ' Σεπτεμβρίου

ὡς ἡμέραν ἀριστεύσεως τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ τῆς πρωτεύουσας, καὶ διέταξε τὴν ἀπονομὴν εἰς τὸν στρατὸν καὶ τοὺς πολῖτας σιδηροῦ μεταλλίου, φέροντος ἐπὶ τῆς μιάς ὀψεως τὰς λέξεις «Γ' Σεπτεμβρίου 1843» ἐπὶ τῆς ἄλλης δὲ τὰς λέξεις «Συνταγματικὸς θρόνος», ἐνῶ διὰ τοῦ ἄλλου ἐξέφραξε τὴν Βασιλικὴν του εὐαρέσκειαν πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς φρουρᾶς Καλλέργην, πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Δημ. Συμβουλίου συνταγματάρχην Μακρυγιάννην καὶ τοὺς λοιποὺς ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους ἀξιωματικούς.

Καὶ κατὰ τὰς 3 1/2 ὁ στρατὸς παρήλασε μετὰ τὴν μουσικὴν κατῶπι τῶν Ἀνακτόρων κραυγάζων:

— Ζήτω ὁ συνταγματικὸς Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Ὁθων Α'.

* Ο ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ *

Ἐπάνω εἰς τοὺς ποιητικὸς βράχους τῶν κορυφῶν τῆς Αἰγίνης, ὅπου τὸ καθῆκον τοῦ κηρύγματος μετὰ εἶχε φέρῃ, ἐδιάβαζα πρὸς τῶν ἡμερῶν μετὰ πολλὴν συγκίνησιν εἰς τὴν «Πατρίδα» τοὺς ἐμπνευσμένους στίχους τοῦ Μαισοῦκα διὰ τὸν λαοευντὸν μας Κωνσταντῖνον τὸν ΙΒ', τοὺς ὁποίους ἀνέλαβε νὰ τῶνιῃ ὁ κ. Λάβδας. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μερικὲς καρδιὰς εἶνε πλάσιμες διὰ νὰ ἔχουν τὴν ἰδιότησαν δύναμιν νὰ συγκινῶν τῆς ἄλλης.

Ἄν ἡξεύρω πῶς, ὅσες φορὲς βλέπω τὸν Μαισοῦκαν ἢ τὸ ὄνομά του μόνον ἀκούω ἢ διαβάζω κάτι ἰδικόν του, αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου νὰ παθαίη κάποιον ἀνέκφραστον κλονισμόν, νὰ αἰσθάνεται κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει δυνάμεις νὰ ἐξωτερικεύσῃ οὔτε μετὰ λόγια, οὔτε μετὰ γραμμὰς. Τότε χωρὶς νὰ τὸ θέλω παραδίδομαι ἀμέσως εἰς στοχασμοὺς καὶ σκέψεις. Ἡ ψυχὴ μου ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ μετὰ τὰ περὰ τῆς φαντασίας τῆς ἀνατρέχει εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους τοὺς ἱεροὺς καὶ τοὺς ἐνδόξους τόπους τῶν δύο ἐνδόξων μας πολέμων καὶ ἀναπαριστᾷ ὅλας ἐκεῖνας τὰς συγκινητικὰς σκηνὰς καὶ ἀσυλλήπτου μεγαλοπρεπεῖας εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἰδίως ὄμματα ἠντύχησα νὰ ἴδω ὡς ἱεροὺς στρατιωτικῶν. Ἰδιαιτέρως ὁμοῦ ἐνθυμῶμαι μετὰ μεγάλην συγκίνησιν τὴν ζωηροτάτην ἐπιτύπωσιν, ποῦ μοῦ εἶχε κάμῃ ὁ Μαισοῦκας, ὅταν τὸν εἶδα μίαν ἡμέραν ἀνάμεσα εἰς τοὺς πολλοὺς νεκροὺς τῶν αἱματωμένων βράχων τῆς Μαυρολίτσας.

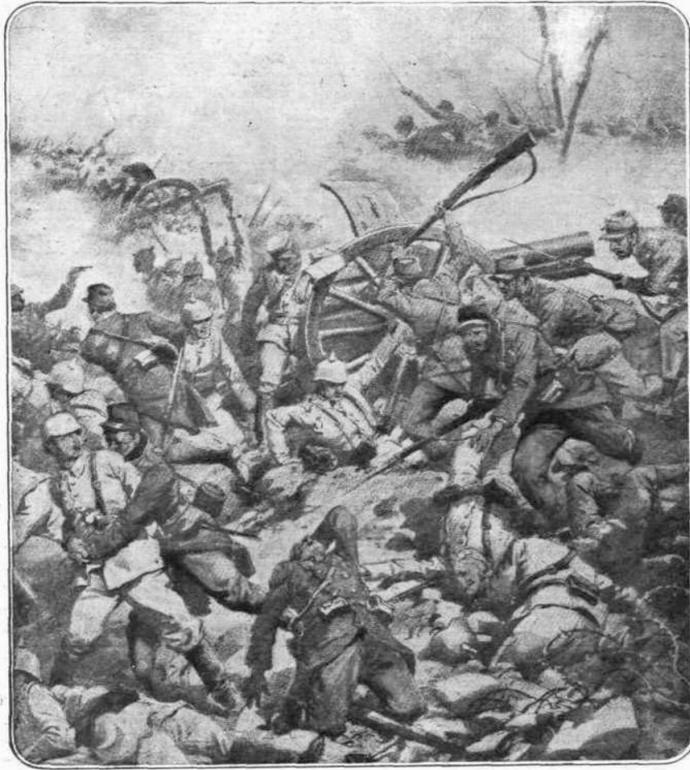
Ποτὲ μου δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὴν τὴν σκηνήν. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔβλεπα τὸν ποιητὴν ἐπέθετον καὶ μέγαν. Ἐκάθιστο βυθισμένος εἰς μίαν ἀνέκφραστον μελαγχολίαν, εἰς ἕνα ὄκεανόν σκέψεων, ἐπάνω εἰς μίαν κρημινώδη κορυφήν. Γύρω του οἱ νεκροὶ τῆς μάχης μετὰ τὰ αἱματωμένα των μαλλιὰ κολλημένα εἰς τὰ μέτωπά των ἦσαν ἄτακτα ὀγκύοντα κατὰ γῆς, ὅπου τὰ αἵματα ἐφαινοντο πηγμένα ἐπάνω εἰς τὰ ἀγριολούλουδα καὶ τὰ ἀγριοπὰ λιθάρια. Ἐκεῖ κοντὰ ἀπὸ τὸ βάθος μικρῆς χαράδρας, ἀνάμεσα εἰς τὴν τρικυμίαν τοῦ πολέμου, ἤρχετο μέγροι τῆς ψυχῆς μας ἀδιάλειπτος ὁ βόγγος καὶ ἡ λαχτάρα τῶν πληγωμένων μας.

Ὅταν τὸν ἐκαίρεισα, ἐκεῖνος, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ με καταστήσῃ μέτοχον τῶν σκέψεών του, κολλᾷ τὰ βουρκαωμένα μάτια του ἐπάνω μου καὶ μετὰ λόγια, τὰ ὁποῖα μόνον ὁ Μαισοῦκας θὰ ἤμποροῦσε τόσον εἴκολε νὰ βροῇ, μοῦ λέγει: «Σκέπτομαι, πατέρα, τὸ ὄσφραγὰ αὐτῶν τῶν παλληκαριῶν, ποῦ κοινοῦται τώρα ἐδῶ ὁ αὐτοὺς τοὺς βράχους κορμὰ ἐξερυσμένα γὰ τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδας. Ποῖός θὰ γείνη γι' αὐτὰ πατέρας;...»

Αὕτη ἡ στιγμὴ ἦτο ἡ εὐλογημένη ἐκείνη καὶ μεγάλη στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ ἐξηγνησιμὴν ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ συνελάμβανε τὴν μεγάλην ἰδέαν τοῦ «Λευκοῦ Σταυροῦ».

Ἐπει' ἀπὸ λίγον καιρὸν, ὅταν τοῦ ἀπαισίου δολοφόνου τοῦ ἄπονο μαχαίρι μὰς ἀπεσῆρε τὸν καλὸν μας Βασιλέα Γεώργιον τὸν Α', εἰς μνημόσυνον Αὐτοῦ αἰώνιον ἐλάμβανε σόδα καὶ δοτὰ ἡ μεγάλη ἰδέα τοῦ ποιητοῦ, προέβαλλε γλυκὺς ἀνακουφιστὴς τῆς θλίψεως καὶ τοῦ πόνου τῶν ὄσφραγῶν τοῦ πολέμου ὁ «Λευκὸς Σταυρὸς», τὸν ὁποῖον μετὰ ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις νιοθέτησε καὶ προσάταυε ἡ Σεπτὴ Μήτηρ Βασίλισσα μας Ὁλγα καὶ δλόκληρος ἡ Βασιλικὴ μας Οἰκογένεια. Ὅσοι ἤμποροῦν νὰ αἰσθανθῶν τὴν χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν, τὴν ὁποῖαν ὁ «Λευκὸς Σταυρὸς» φέρει εἰς τὰς ἀπὸ τὴν σφάειραν τοῦ ἐχθροῦ

Η ΕΚΤΟΠΙΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΥΤΙΚΟΝ.—Όταν πλέον οι Γερμανοί εις τὸ Ἀνατολικὸν παρακολουθοῦντες τοὺς ὑποχωροῦντας Ρωσικοὺς ὄγκους παρεσύθησαν εἰς ἀρκούν ῥάβδους, ὥστε νὰ μὴ δύνανται εὐκόλως καὶ ἀμέσως νὰ δράμουν πρὸς τὸ Δυτικόν, οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἀντεπιπέθοντες, ἐξετόπισαν τὰ ἐχθρικά στρατεύματα καὶ ἀπὸ τὴν τρίτην γραμμὴν τὸν χαρακωμάτων τὸν.

ἢ τὰ δεινοπαθήματα τῶν πολέμων μας ἀποφανοῦσθαις οἰκογενεῖας, αὐτοὶ ἀναμφιβόλως εἶνε πεπεισμένοι ὅτι, τὸ ἔργον τοῦ Μαισοῦκα εἶνε τὸ πατριωτικότερον τῶν ἔργων. Κάθε στέφανος ποῦ στεφανώνει μὰ νύφη τοῦ Λευκοῦ Σταυροῦ εἶνε μίᾳ ὑπέροχῳς τοιωτικῆς ἔνσεως, ἡ ὁποία δίδεται εἰς τὸν Ἐθνικὸν ὄργανισμὸν, καθὼς ἐπίσης εἶνε καὶ μίᾳ δόξῳς οὐρανῶς ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἐθνομάρτυρος Βασιλέως, εἰς μνημόσυνον τοῦ ὁποίου ἰδρῶτήν τὸ μέγα τοῦτο ἔργον. Καὶ τώρα, ὅτε ὁ θρυλικὸς μας Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ', τὸν ὁποῖον ἔσωσαν ἀπὸ τὸν βέβαν θάνατον ἡ πίστις καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ λαοῦ Του, δέχεται τὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Λευκοῦ Σταυροῦ ἐτοιμάζει μίαν θερμὴν πρὸς τὸν Θεὸν δοξολογίαν, νὰ δώσῃ δηλαδὴ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς περισσότερα τοῦ πολέμου δοξανά. Τοιαύτας δοξολογίας ἀναμφιβόλως ὁ Θεὸς τῆς Στοιχῆς καὶ τοῦ Οὐκτισμοῦ δέχεται περισσότερον πάσης ἄλλης.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΦΩΣΤΙΝΗΣ
Ἱεροκήρυξ Ἀττικῆς

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

- 4 Σεπτεμβρίου. Παρὰ τὴν ἀντίστασιν ἣν ἀντίτασσαν αἱ ἐν θαναταστῇ κανονικότητι ὑποχωροῦσαι Ῥωσικαὶ στρατιαί, μεγάλα δύναμις ἐχθρικαὶ προχωροῦν μεταξὺ Βίλνας καὶ Δβίνσκ, μὲ τεραστίας ὁμοῦ ἀπολείας.
- 5 Σεπτεμβρίου. Ἐν Γαλικίᾳ οἱ Ῥῶσοι ἀντεπέθησαν κατὰ τῶν Αὐστρογερμανῶν οὓς καὶ κατετρόπωσαν περὶ τὴν Ταρνοπόλ. Οἱ Γερμανοὶ ἐν σπουδῇ ἀπέσυραν δυνάμεις ἀπὸ τὴν περὶ τὴν Ρίγαν στρατιάν τὸν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐν Γαλικίᾳ δρώσης.
- 6 Σεπτεμβρίου. Αἱ ἀρχαὶ Τεργέστης, κατόπιν Διατάγματος τοῦ Διοικητοῦ εἰδοποίησαν τοὺς κατοικοὺς νὰ ἐκκενώσων τὴν πόλιν. Μεταξὺ Τονρκίας καὶ Βουλγαρίας ὑπεγράφη συμφωνία καθ' ἣν ἡ πρώτη παραχωρεῖ εἰς τὴν δευτέραν ἐδάφη, δι' ὧν διερχεται ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Δεδεαγάτς-Ἀδριανουπόλεως, μέχρι τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Εὐφρου καὶ Ἀρδα, ἅτινα καὶ κατέλαβον αἱ Βουλγαρικαὶ ἀρχαί.
- 10 Σεπτεμβρίου. Ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις ἐδημοσίευσεν Διατάγμα δι' οὗ καλεῖ ὑπὸ τὰ ὄπλα τὰς ἀπὸ τοῦ 1886-1913 ἡλικίας τῆς ἐφεδρείας. Μετὰ τὴν Βουλγαρικὴν ἐπιστάσεσιν μὲ τὰς 28 ἡλικίας καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐκήρυξε τὴν χάραν ὑπὸ γενικὴν ἐπιστάσεσιν, καλέ-

- σασα ὑπὸ τὰ ὄπλα εἰκοσι ἡλικίας, αἰτινες μετὰ τῶν ἡδῆ ὑπηρετουσῶν πέντε τοιούτων θὰ ἀναβιβάσων τὴν ὑπὸ τὰς σημαίας δύναμιν εἰς πεντακοσίας χιλιάδας ἀνδρῶν. Γενικὴ ἐπιτάξις κτηνῶν, οἰκιῶν, τροφίμων, συγκοινωνιῶν ἐπιχολούθησε μετὰ τῶν σχετικῶν μέτρων.
- 10 Σεπτεμβρίου. Οἱ Ῥωσικοὶ ὄγκοι ἀνέλαβον γενικὴν ἀντεπίθεσιν κατὰ τῶν Αὐστρογερμανικῶν στρατιῶν, αἰτινες μίτην ἐξαπολύον καταγίδας οὐδίδων.
- 14 Σεπτεμβρίου. Εἰς τὴν Καμπανίαν τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα ἀντεπιπέθοντα μετὰ λυσσῶδη σύρραξιν καθ' ὅλην τὴν μετοικιὴν γραμμὴν, διέσπασαν τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς Γερμανικῆς οχυρώσεως ἐπὶ μίχου 25 χιλιομ. καὶ εἰς βάθος 4 χιλιομ. συλλαβόντα περὶ τὰς 30 χιλ. αἰχμαλώτων.
- Καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἀντεπετέθησαν βορειοδυτικῶς τῆς Χουλοῦτς κατὰ τῶν Γερμανῶν, ἀπώθησαν δ' ἐπίσης τὸν ἐχθρὸν συλλαβόντες περὶ τὰς 3000 αἰχμαλώτων μετ' ἀναλόγων λαφύρων.
- Ὁσαύτως καὶ οἱ Ῥῶσοι σημεῖονον ἐπιτυχίας κατὰ τὰς ἀντεπίθεσεις τῶν, ἰδίᾳ δὲ περὶ τὴν Ταρνοπόλ. Εἰς τὰς τελματώδεις ἐκτάσεις τοῦ Δβίνσκ οἱ Γερμανοὶ ἀποθηθέντες ὑπέστησαν φοβερὰν ἀπώλειαν.
- 15 Σεπτεμβρίου. Ἐν Καμπανίᾳ οἱ Γάλλοι διέσπασαν καὶ τὴν δευτέραν γραμμὴν τῆς Γερμανικῆς ἀμύνης. Οἱ Γερμανοὶ μετέφεραν μεγάλας δυνάμεις ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ μετώπου.
- 16 Σεπτεμβρίου. Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Βενιζέλος ἔκαμιν ἐν τῇ Βουλῇ σοβαροτάτας δηλώσεις, εἰπόντι ὅτι ἡ Ἑλλάς μὲ τὸ ὄπλον ἀνά χειρὰς θὰ ἀμυνθῆ τῆς ἀκρασιότητος τῆς.
- 18 Σεπτεμβρίου. Ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις δι' ἐπίσημον ἀνακοινωθέντος, λαμβάνουσα ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ παρουσίας Γερμανῶν ἀξιωματικῶν, ἀπειλεῖ τὴν Βουλγαρίαν, χαρακτηρίζουσα τὸ πρῶγμα ὡς σοβαρότατον.
- 20 Σεπτεμβρίου. Εἰς Θεσσαλονικίην οἱ σμμαχοὶ μετὰ τὰς σχετικὰς διατυπώσεις πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἤρχισαν νὰ ἀποβιβάζουν στρατεύματα, προορισμένα πρὸς βοήθειαν τῆς Σερβίας.
- 21 Σεπτεμβρίου. Ἡ Ῥωσικὴ κυβέρνησις διὰ τελεσιγράφου πρὸς τὴν Βουλγαρικὴν ἀξίσι ὅπως ἐντός 24 ὡρῶν ἀπομακρυνθῶσιν ἐκ τοῦ Βουλγαρικοῦ ἐδάφους οἱ Γερμανοὶ ἀξιωματικοί. Ἐν Ὁδησσῷ συνεγεν. τρώθησαν 300 χιλ. στρατοῦ, ὅστις θὰ ἐνεργήσῃ ἀποβάσεις εἰς τὰ Βουλγαρικὰ παράλια τοῦ Εὐζείνου.
- Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Βενιζέλος προκλήθεις ἐν τῇ Βουλῇ προσῆθι εἰς δηλώσεις, ἀνακοινώσας ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιστράτεισις ὡς σκοπὸν ἔχει τὴν καθ' ὑποχρέωσιν ἐπιλήρωσιν τοῦ ἐκ τῆς Ἑλληνοσερβικῆς συνθήκης σμμαχικοῦ ὄρου, δι' ἀντεπίθεσος κατὰ τριῶν τῶν ἐπιτεθησομένου ἐναντίον τῆς Σερβίας, προσέθεσε δὲ ὅτι, ἂν μετὰ τοῦ τρίτου συμπτῶξῃ καὶ ἄλλος στρατός, εἶνε βέβαιος ὅτι τὰ στρατεύματά μας, θὰ κάμουν τὸ καθήκον τῶν. Ἡ Βουλῆ παρέσχε ψήφον ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν κυβέρνησιν μετὰ τὰ λεχθέντα.
- 23 Σεπτεμβρίου. Οἱ Γάλλοι ἐξακολουθοῦν προελαιώνοντες βορείως τοῦ Ἀρράς.
- Μετὰ τὰς ἐν τῇ Βουλῇ δηλώσεις τοῦ κ. Βενιζέλου ἡ κυβέρνησις ἐφορῆθι ἐν διαφανίᾳ πρὸς τὸ Στέμμα καὶ ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν τῆς. Εἰς τὸν κ. Ζαΐμην, μετὰ μακρὰν ἀσκήσιν τῶν πρῶν πρωθυπουργῶν εἰς τὰ Ἐνάκτορα, ἀνετέθη ὁ σχηματισμὸς σμμαχικοῦ ὑπουργεῖου ἐκ τῶν ἄλλοτε πρωθυπουργῶν, μετὰ δύο ὑπηρεσιακῶν διὰ τὰ πολεμικὰ ὑπουργεῖα.
- 24 Σεπτεμβρίου. Ἡ ὑπὸ τὸν κ. Ζαΐμην σμμαχικὴ κυβέρνησις ἐρκίσθη. Ὁ νέος πρωθυπουργὸς ἀνεκοίνωσεν ὅτι, ἡ Ἑλλάς θὰ ἀκολουθήσῃ πολιτικὴν ἐνόπλιον οὐδετερότητος.
- Ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις εἰς ἀπάντησιν τοῦ τελεσιγράφου τῆς Ῥωσίας ἐδήλωσεν ὅτι, οὐδὲς ἀπολύτως Γερμανὸς ἀξιωματικὸς ἐφισκεται εἰς τὸν Βουλγαρικὸν στρατόν. Αἱ σχέσεις Βουλγαρίας καὶ Ἀντάντ διεκόπησαν, οἱ οἰκειοὶ δὲ Πρόεσβεις ἐγκατέλειψαν τὰς θέσεις τῶν.
- 25 Σεπτεμβρίου. Ἡ ἀπὸ μακροῦ ἀποφασισθεῖσα ἐπίθεσις κατὰ τῆς Σερβίας, διὰ μεγάλων Γερμανοαυστριακῶν δυνάμεων, ἤρχισε διὰ προσβολῆς τοῦ Βελιγραδίου καὶ τῆς Σεμενδρίας. Ἡ ἐπιχειροῦσα τὴν εἰσβολὴν εἰς τὴν πρὸς τὴν Κωνσταντινουπόλιν προέλασιν δύναμις δὲν ὑπερβαίνει τὰς 250 χιλ. ἀνδρῶν, αἰτινες ἤρχισαν διαβαίνουσαι τὸν Σαῶν καὶ τὸν Δουίναβιν.
- 27 Σεπτεμβρίου. Τὰ Γερμανοαυστριακὰ στρατεύματα διὰ σφοδρότατου πυροῦ κατέλαβον τὸ ἐγκατελελειμμένον Βελιγραδίον. Ἡ Σερβικὴ ἄμυνα μένει ἀκλόνητος.
- 29 Σεπτεμβρίου. Οἱ Ῥῶσοι ἀνέκτησαν τὴν πρωτεύουσάν τῆς Βουκοβίνας Κτισόροβιτς, ἐπενεργόντες μεγάλην φορὰν εἰς τὸν ἐχθρὸν.
- Ἐν Καμπανίᾳ οἱ Γάλλοι, ἐπιχειροῦσαντες τρομακτικὴν ἀντεπίθεσιν, ἀπώθησαν τὸν ἐχθρὸν, ὅστις ἀφῆκε 7000 νεκρῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου.
- Οἱ Βούλγαροι ἐπετέθησαν διὰ τριῶν μεραρχιῶν κατὰ τῆς Σερβίας, εἰσβαλόντες διὰ τῶν γραμμῶν Νύσσης-Πραχόδοι. Οἱ Σέρβοι τοὺς ἀπέκρουσαν νικηφόρως.
- Ἡ Σερβικὴ κυβέρνησις ἐζήτησε παρὰ τῆς ἡμετέρας τὴν πληρωσιν τοῦ σμμαχικοῦ ὄρου, ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἀπαντῶσα ἐδήλωσεν ὅτι, δὲν συντρέχει τοιαύτη περίπτωσις.

* Τὸ πρόσωπό μας ἄντιδοῦται, τὸ κεφάλι μας ἀσπρίζει, τὰ μὲλι μας παραλόνει, μόνον ἡ ἀλήθεια εἶνε πάντα νέα.
* Ἡ πεταλοῦδα δὲν ξέρει τὸν πόνο τῆς φρονίας καὶ καίσει σὴ φλόγα τοῦ λόγνου, τὸ δὲ νῆρι καταπίνει καὶ τὸ ἀγκίστρι μὲ τὸ δόλομα καὶ ὁ ἀνθρώπος, ὁ λογικὸς δὲν ἀφίνει τὰς ἡδονάς.
* Γυναῖκα κακὴ, φίλος δόλιος, δούλος αὐθάδης, σπῆτι μὲ φίδι, ἴσον θάνατος.
* Πατέρας εἶνε ἐκεῖνος ποῦ τρέφει, φίλος ἐκεῖνος ποῦ ἐμιστιέσεται, πατρίς ὅπου ζῆς καλά.
(Γενικά γινώσκω)

ΑΘΩΟ ΑΙΜΑ

ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΒΟΥΛΩΣΑΝ τὰ αὐτὰ τους καὶ ἔκλεισαν τὸ μάτια τους διὰ νὰ μὴ παρακολουθῶσιν τὸ ἀπαῖσιον θέαμα, καὶ διὰ νὰ μὴ ἀκούσων τὸν πυροβολισμὸν... Ἐτέρωσε μίᾳ στιγμῇ τρομερῆς ἀγωνίας... Ἄλλ' ὅταν ἐπλησίασαν πάλιν πρὸς τὸ παράθυρον, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πιστεύσων ὅτι ἔβλεπαν τὰ μάτια τους... Ὁ Τεντέν ἐγέλοῦσε καὶ συνομιλοῦσεν οὐκείοτατα μὲ τὸν Γερμανὸν ἀξιωματικόν, ἐνῶ οἱ στρατιῶται ποῦ πρὸ ὀλίγου τὸν ἐφοβέριζαν, εἶχαν ἀπομακρυνθῆι.
— Μὰ! εἶπεν ἡ κυρία Ἐκιουρὲ μὲ κάποιαν ἀνακούφιαν. Ὑπάρχουν λοιπὸν παντοῦ εὐγενεῖς ἄνθρωποι.
Ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν ἀφήσει ἐλεύθερον τὸν Τεντέν καὶ ἔθοσκε τῆς ἀγγελάδες καὶ τῆς κατοικίας γύρω ἀπὸ τὴν φέρμα. Σὲ λίγο ἐκτύπησε τὴν πόρτα, ὅπως ἐσυνείθεε.
— Κυρία, ἐφώνασε, εἶνε ὁ κύριος Μύλλερ. Οἱ Γερμανοὶ εἶνε κακοί, μὰ αὐτὸς εἶνε καλός.
Ὁ ἀξιωματικὸς ἦτον κοντὰ του.
— Καλήμερα ματὰμ' Ἐκιουρὲ εἶπε ὁ Μύλλερ μὲ κάποιαν εἰρωνίαν. Τὰ σῆθι μου μαμζέλ. Εἰσθε πειὸ ὠραία ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Ὁ ἀδελφός σας χωρὶς ἄλλο εἶνε ἐφεδρός.
Κάτω ἀπὸ τὸ κράνος αἱ δύο γυναῖκες ἐγνώριζαν τὴν ξανθὴν μορφήν τοῦ Μύλλερ, ὁ ὁποῖος τὸσον καιρὸν διηθῆνε τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κ. Μπὸν... Διέταξε τοὺς ἀνδρας του νὰ οχυρώσων τὸ χωριὸν καὶ τὰ γύρω καὶ αὐτὸς μὲ μερικὸν ἄλλον ἐγκατεστάθι εἰς τὴν φέρμα. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ κυρία Ἐκιουρὲ καὶ ἡ κόρη τῆς ἐτοιμάζαν τὸ γεῦμα διὰ τοὺς κατακτιτάς, ὁ δὲ Τεντέν τῆς ἐβόηθησε... Ἡ Ὁδὶλ σὲ λίγο εἶπε ποῦ Τεντέν νὰ πᾶν νὰ μαζέρῃ χόρτο γιὰ τὰ ζῶα, μὰ ἐκεῖνος ἠρηνήθη, διότι ὁ φίλος του ὁ Μύλλερ ἠθέλε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως. Ἡ Ὁδὶλ κατὶ ὑποπετεῖθι εἰς αὐτὴν τὴν ἰδιαιτέραν συνομιλίαν. Ἐφώνασε λοιπὸν τὸν Τεντέν εἰς τὸ δομάτιον τῆς καὶ τὸν ἐγάδιψε διὰ νὰ τὸν καλέσῃ.
Ὁ Τεντέν ἀπὸ τῆ δουλειᾶ ποῦ εἶχε ἀπὸ μικρὸς εἶξευρε καλὰ ὄλα τὰ γύρω τοῦ χωριοῦ. Αὐτὸ τὸ εἶξευρε ὁ Μύλλερ. Ὅταν λοιπὸν τὸν συνέλαβαν οἱ στρατιῶται, τὸν ἠρώτησαν «ἂν εἶξερε ποῦ εἶνε ἐκεῖνα, ποῦ κάμουν μοῦρη-μοῦρη».
— Ἐγὼ ξέρω ποῦ εἶνε εἶπε εἰς τὴν Ὁδὶλ. Εἶδα τοὺς στρατιῶτας χωρὶς νὰ μὲ ἰδοῦν. Ὁ κ. Μύλλερ μούδοκε δύο λίρες γιὰ νὰ τοῦ δεῖξω ποῦ εἶνε. Τώρα ἔχω παρὰδες καὶ θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου.
— Θεέ μου! εἶπε ἡ Ὁδὶλ καὶ ἔτρεμε. Τεντέν δὲν θὰ προδώσῃ τοὺς στρατιῶτας μας. Εἶνε φοβερὸ αὐτὸ!
Προσεπάθησε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐνοήσῃ ὅτι αὐτὸ θὰ ἦτο κακούργημα. Ἄλλὰ τὸ κεφάλι τοῦ Τεντέν δὲν ἔπευε ἀπὸ τέτοια ὑψηλὴ φιλοσοφία. Τὸν ἐφοβέρισε τότε, τοῦ ὑποσέθη πολλὰ χρήματα, νομιοματα χρυσᾶ, σὴν ἐκεῖνα ποῦ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Μύλλερ, τὸν παρεκάλεσε, ἔλαφε, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν ἐσφιξε στὸ στήθος τῆς, χωρὶς νὰ βεβαιωθῆ, ἂν θὰ τὴν ὑπῆκουε.
Καὶ ὁμοῦ, μόλις βῆκε ἀπὸ τὸ δομάτιον τῆς Ὁδὶλ ὁ Τεντέν, ἤρχισε νὰ κἀν σκέψεις ποῦ ποτὲ δὲν εἶχαν φθάσει εἰς τὸ μαλὸ του. Τὰ χᾶδια καὶ αἱ περιποιήσεις τῆς Ὁδὶλ τὸν ἐκάμιν νὰ ἀλλάξῃ ἀποφάσεις. Καὶ ἐνῶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκάρηθον εἰς τὴν σάλα καὶ αἱ δύο γυναῖκες τοὺς ἐσερβίριζαν, ὁ Τεντέν ἐγλύτωσε ἀνέμωσα καὶ ἐπέταξε σὺν τραπεζῇ τῆς δύο λίρες.
— Δὲν θὰ γίνω κατὰσκοπος! Πάρτε τῆς λίρες σας εἶπεν.
— Ἄ! ἔκαμε ὁ ἀξιωματικὸς. Κάποιος τοῦ ἔκανε μάθημα.
Ἐγύρισε ἔπειτα πρὸς τὴν ὀρνάντωσα του.
— Ἰσκαίμ, τοῦ εἶπε, πήγανέ τον ἐκεῖ ποῦ ξέρεσι.
Ὁ ἀκόλουθός του ἔπῃρε τὸν Τεντέν καὶ ἐβῆχαν... Ἐναν ξηρὸν χρόνον περιστροφῶν ἤκουσαν καὶ φωνῆς σπαρακτικῆς... Ἐπειτα σωπῆ.
Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ φέρμα καὶ τὰ λίγα σπήτια τοῦ Δισὲ εἶχαν γίνε στάχτι καὶ κανεῖς δὲν ἔμαθε τί ἐγείνε ἡ κυρία Ἐκιουρὲ καὶ ἡ ὠραία Ὁδὶλ.
Μὰ ἡ πυροβολαρχία, ἀπὸ μίᾳ γυναικὴ τοῦ δάσους τοῦ Βέβρο, ἐξακολουθοῦσε νὰ θερίζῃ τοὺς Γερμανούς, χωρὶς νὰ τὴν ἀνακαλύπτουν.

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Ὁ ἀσύρματος ἀνήγγειλε πρὸ τινος τὸ φοβερὸν δυστύχημα τοῦ Ὀκεανῶ. Ἐνῶ τὸ ὠραῖον καὶ νεότευκτον ὑπερωκεάνειον τῆς Ἐθνικῆς Ἀεροπολίης «Ἀθῆναι» διέπλεε τὸν Ὀκεανὸν, κατευθυνόμενον εἰς Περαεῖα, τρομακτικὴ πυρκαϊὰ ἐξερράγη, ἤτις ἐν διαστήματι βραχυτάτῳ ἔλαβε φοβεράς διαστάσεις καὶ κατέστρεψε τὸ σκάφος.
Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πλήρωμα, χάρις εἰς τὸν ἀσύρματον, ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν ἄλλων ὑπερωκεανείων καὶ ἐσώθη.
Κατὰ τὸν αὐτὸν σκεδὸν χρόνον ἡ «Θεσσαλονικῆ», ἄλλο ὑπερωκεάνειον τῆς αὐτῆς εταιρίας, παρ' ὀλίγον νὰ ὑποστῇ τὴν αὐτὴν τύχην, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ Ἰταλικὸν «Καλαυρία», τὰ ὁποῖα ἐσώθησαν χάρις εἰς τὸ πλήρωμά των, ὅπερ ἐγκρίως ἀντελήφθη τὸ πῦρ.
Πῶς ὁμοῦ ἐξερράγη τὸ πῦρ; Ὑπετέθη κατ' ἀρχάς ὅτι, ἡ ἐναρξὶς τοῦ πυροῦ ὤφειλετο εἰς ἀτυχήματα τῶν γαιανθράκων, μέσα εἰς τὰς ἀποθήκας των.
Πράγματι ὁ γαιανθράξ Νιουζκάστελ, τὸν ὁποῖον προμηθεύονται τώρα, λόγῳ τοῦ πολέμου, ἐξ Ἀμερικῆς καὶ τὰ ἔμπορικὰ καὶ τὰ πολεμικὰ σκάφη μας, περιέχει Σιδηροπριτῆν, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ Ὄξυγόνου τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ὀξειδοῦται καὶ μετατρέπεται εἰς Θετικὸν Σίδηρον καὶ Ὄξειδιον τοῦ Θείου. Τότε, λόγῳ τῆς χημικῆς αὐτῆς

ΑΠΟ ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟΝ. Οἱ Ἰταλοὶ γράφουν σελίδας ἀφθαστοῦ ἠρώσιμου, ἐπὶ τοὺς ἠρώας-ἀξιωματικούς των.

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΠΡΟΧΩΡΕΙ ἀνάθεκτος εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου ὁ κίνηματογράφος. Κεφάλαια μυθώδη διετέθησαν, ἐργαστήρια κολοσσία ἰδρῶθησαν, με ἀποθήκας ἱματισμοῦ, ὀπλῶν, σκηνῶν, ἐπίπλων κ.λ. οἱ μεγαλύτεροι ἱθιοποιοὶ τοῦ κόσμου ἐπεσορεύθησαν διὰ τὰ παραλάσσοντες εἰς τὰς ὑπερόχους στιγμὰς τῆς ὑποκρίσεώς των, με τὴν πιστοτέραν καὶ ἀληθεστέραν ἐκφρασίαν τοῦ πάθους πρὸ τοῦ φακοῦ καὶ γίνονται οὕτω ταινίαι με δράματα ἀρχαῖα, ἱστορικά, κοινωνικά, σύγχρονα, αἱ ὁποῖα προβάλλονται εἰς εἰδικὰ θεάτρα πλέον.

Ἡ πρωτεύουσα ηῤῥύχησε νὰ ἀριθμηθῇ καὶ αὐτὴ τέσσαρα εἰδικὰ κίνηματοθέατρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ σκηπτρα ἔχει ἡ «Παλλάς». Ἡ ὄραία σάλλα τῆς «Παλλάδος» μᾶς παρουσιάσθη ἐφέτος ἀκόμη ὠραιότερα. Τὸ βαθὺ κόκκινο χρώμα τῆς ἔγινε ἕνα γλυκύτερον ῥοδόν. Τους τοὺς ἐστέλλαν ὠραϊότερα ὑπερμεγέθεις εἰκόνες καὶ μῖα ἀρχαῖα ζωφόρος, τὸ δὲ κάτω μέρος τοῦ στηθαίου τῆς β' θέσεως ἐστέλλει μῖα ῥάμπα ἀπὸ πυκνότητα λαμπριῶνα. Ἐπίσης ὠραία ἤλεκτρικὰ πολύφωτα ἐποποθετήθησαν εἰς τὴν ὄροφν, εἰς τοὺς διαδρόμους περιόκημα παραβάν-βιτωῦ κ.λ.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὰ ἔργα ποῦ θὰ παῖξῃ ἡ «Παλλάς» θὰ ἔχῃ ὑπεροχὴν. Ὅλα τὰ ἀριστοτεχνήματα τῆς κορδέλλας, ἡ κρέμα τῆς κίνηματογραφικῆς δραματοποιίας, ἀριστοτεχνήματα εἰς πλοῦτον σκηνοθετικόν, εἰς ἀνοσίμωτον, εἰς σκηνὰς ἐναλλασσοῦσης συγκινήσεως, εἰς ἐκφρασίαν καὶ ἐξωτερικεύσιν τοῦ ἐσωτέρου ἀνθρώπου κατὰ τὴν φρικιαστικότεραν ἐξαρσίαν τοῦ πάθους, θὰ παραλάσσον ἀπὸ τὴν «Παλλάδα». Μῖα σειρά αἰφνης τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος Φραγκίσκης Μπερτινὴ με τοὺς διασημότερους ἱθιοποιοὺς τῆς ἐποχῆς μας θὰ κάμῃ κρότον, ὅπως ἡ «Γόησσα Ἄρτεμις» ὅπου ἡ καλλιτέχνις πρωταγωνιστεῖ μαζὴ με τὸν «Βασίλευ τῆς κοιμῆτορας», τὸν Πετρονίου τοῦ «Quo Vadis?»

Ἰδέτε εἰς τὴν εἰκόνα τῆς α' σελίδος, ἀληθινὸ ταμπλό, ἐκφρασίαν τῆς Ἄρτεμιδος καὶ τοῦ Ἀμάρη, ἀλλὰ θαυμάσιος σκηνοθεσίαν καὶ φωτογραφίαν ἀκόμη.

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει οὕτως: Ἡ Ἄρτεμις, τὴν ὁποίαν μῖα ζηλευτὴ νεότης, μῖα ὑπέροχος κοιμῆτορας, ἕνα βλέμμα βαθὺ καὶ συγκινητικὸν ἀναδεικνύσιν εἰς ἕνα πλάσμα γοητευτικόν, στέλλεται με τὸν Ἀμάρη, προστατευόμενον τοῦ Βενιέ, ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τῆς Σαμαρκάδα, κρύτους εὐρισκομένου εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν με τὴν ἐπικράτειαν τῆς Μπακάρια, διὰ τὰ ὑποκλέψιν εἰδήσεις ἢ σχέδια στρατηγικὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ Ἄρτεμις στήνει λαϊκὰ ἔπιτελοιὸν καὶ με τὰ θέληγρὰ τῆς τὸν δεσμεύει, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὴ ἀντιλαμβάνεται μέσα εἰς τὰς φλέβας τῆς τὴν φλόγα τοῦ πάθους καὶ ὅταν ὁ Ἀμάρη τῆς ζητεῖ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴν τῆς, ὑπεραιρούσα τὰ ἔγγραφα ἀπὸ τὸν Γουσταῖον, ὅστις τὰ εἶχε κλεισμένα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν του, ὑπακούει, ἀλλ' ἀμέσως ἀντιλαμβάνεται ὅτι, αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ καταστροφὴ τοῦ Γουσταῖου.

Μῖα πάλι ἀγρία ἐπιπολοῦται μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἀμάρη, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μεταδίδῃ ἀμέσως τὰ κλεμμένα ἔγγραφα διὰ τοῦ ἀνομιήτου εἰς τὸν Βενιέ. Ὁ Ἀμάρη ἀποφασίζει νὰ στελεῖ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων με ταχυδρομικὰς περιστερὰς καὶ ἐτοιμάζει μίαν, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ εἶναι ἐτοιμὴ νὰ πετάξῃ, μῖα λάμψις με μίαν ἐκρηκτὴν φοβερὰν φωτίζει τὸν παλιὸν πύργον, ὁ ὁποῖος κρημνίζεται θάττων τὸν Ἀμάρη καὶ τοὺς ταχυδρόμους τῶν μυστικῶν του.

Ἡ Ἄρτεμις εἶναι ἐξάλλος, ἔσως τὸν λατρευτὸν τῆς Γουσταῖον. Ἄλλὰ τὸ Ναναρχεῖον ἔχει πληροφορηθῆ ὅτι ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἔπιτελοιῦ ἔχει σχέσεις με κάποιον ὑπόπτον ὡς κατασκοπὸν. Παρακολουθοῦνται λοιπὸν, καὶ ὁ Γουσταῖος ἀβηθείας τὸν δροχὸν του καὶ ἐγκαταλείπει τὸ σκάφος του, συλλαμβάνεται ἐξω ἀπὸ τὴν ἑπαυλὴν τῆς ὠραίας ἑξῆς.

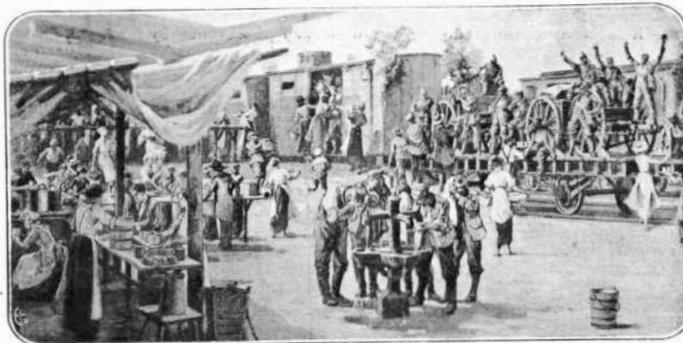
Τὴν σύλληψιν τοῦ Ἄρτεμις μαθαίνει ἀπὸ τὸν Βενιέ, ὁ ὁποῖος ἀνησυχὼν διέβη τὰ σύνορα καὶ φθάνει εἰς τὴν ἑπαυλὴν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεώς του.

Ἡ Ἄρτεμις ἀλλοφρονεῖ. Ὁ Γουσταῖος τῆς χάνεται. Πῶς νὰ τὸν σώσῃ; Ὁ Βενιέ ἀπ' ἐτέρου τὴν πιεζει διὰ τὰ ἔγγραφα καὶ τῆς λέγει: — Πάμε νὰ τὰ μεταδιδάσωμε.

Ἡ Ἄρτεμις κἀθετα πρὸ τῆς συσκευῆς, χειρίζει, καὶ τὰ κλεμμένα πετοῦν εἰς τὸ διάστημα. Ἄλλ' ὅταν ἡ Ἄρτεμις ἀποκαλύπτει εἰς τὸν τύραννόν τῆς ὅτι, τὰ διαβιβασθέντα ἦσαν ψευδῆ, ὁ Βενιέ τῆς προτείνει τὸ ρεβόλβερ του. Εἰς τὸν κρότον οἱ ναῦται ποῦ τὸν παρακολουθοῦν συλλαμβάνον τὸν Βενιέ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐτοιμάζεται νὰ διορθώσῃ τὰ ἐσφαλμένα, ἀρτάζουν τὰ πραγματικὰ ἔγγραφα, καὶ ἀνεγείρουν τὴν Ἄρτεμιδα λιπόθυμον ἀπὸ τὸ τραῦμά τῆς.

Ἄλλ' ἐνώπιον τοῦ ἐκτάκτου Ναυτοδικείου ἐκτίθενται τόσον ἀληθινὰ τὰ πράγματα, ἔρχεται δὲ καὶ ἡ εἰδήσις τῆς καταστροφῆς τῆς Σαμαρκάδα, ἐξ αἰτίας τῶν ψευδῶν τηλεγραφημάτων, ποῦ ἐστειλεν ἡ Ἄρτεμις, ὥστε οἱ δύο ἐρασταὶ κατὰγον ἀληθινὸν θρίαμβον, καταστρώνοντες τὰ ὠραῖα ἔγγραφα διὰ τὸ μέλλον του.

Προσθέσθε εἰς τὰ πράγματα αὐτὰ ποῦ μᾶς δίδει ἡ «Παλλάς» τὴν

Η ΚΑΘΟΔΟΣ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ.— Τραῖνα ἐπὶ τραίνων κατέβησαν ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ τὴν Γερμανίαν τὰ διὰ τὴν κατὰ τῆς Σεβρίας ἐισβολὴν προωσιμὰ στρατεύματα.

θαυμασίαν ὀρχήστραν ὑπὸ τὸν ἀπαράμιλλον Βολωνίην—δηλαδὴ τὸ πρῶτο βιολὶ τῶν Ἀθηνῶν—καὶ καταντῶν τῆς «Παλλάδος» αἱ ἐκτελέσεις ἀληθινῆς γοητείας, σωσταὶ πρωταγογία τέχνης.

* ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ - ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ *

Ἀπαραίτητον αἱ κνοφοροδοὶ νὰ ἐξετάζον μὴ τυχὸν ἔχον λεύκωμα. Ἡ πρώτη ἐξέτασις πρέπει νὰ γίνετα κατὰ τὸν τρίτον μῆνα εἰς τρόπον ὅστε, ἂν εὐρεθῇ λεύκωμα, νὰ ὑπάρχῃ καιρὸς δι' ἀγρίας διαίτης, καὶ δι' ὑπερκαταβολῆς κνύσους, νὰ ἐκλείνῃ ἐκ τοῦ ὄργανισμοῦ τὸ λεύκωμα. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ μὴ πρόληψις τούτου ἔχει ἐπιθεωρήματα ἀποτελέσματα.

Πρέπει λοιπὸν τακτικὰ, εἰ δυνατόν καθ' ἑβδομάδα, νὰ γίνετα ἐξέτασις τῶν οὖρων. Ἄλλ' εἰς μικρὰ κέντρα, ὅπου δὲν ὑπάρχον μικροβιολογικὰ ἐργαστήρια, δὲν εἶναι εὐκόλος ἡ ἐξέτασις, κατατῆ δὲ καὶ δαπανηροτάτη. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἡμπορεῖτε μόνον σας νὰ κάμετε εἰς τὸ σπῆτι σας τὴν ἐξέτασιν. Πέρετε δύο δοκιμαστικὸς σολῆνας ὑελίνους, ὧν ἕκαστος στοιχίζει 15 λεπτά καὶ εἰς ἕνα μπουκαλάκι, με ὑέλινον πόμα σταγονομετρικόν, ὀλίγον Νιτρικὸν Ὄξύ, χημικῶς καθαρὸν. Ἐπειτα βουτᾶτε ἕνα βαμβάκι εἰς ὀνόπνευμα (τοῦτο καὶ ἐκ σταφίδος) τὸ τοποθετεῖτε εἰς ἕνα μετᾶλλον τασάκι τοῦ τσιγᾶρου καὶ τὸ ἀνάβετε. Κατόπιν εἰς τὴν σφλῆγα αὐτὴν βράζει μέσα εἰς τὸν ἕνα δοκιμαστικὸν σολῆνα ἐπὶ 3-4 λεπτά οὖρα 24 ὡρῶν. Μνῆ ὀλίγον θὰ σχηματισθῇ ἕνα νεφέλωμα, τότε δὲ ὀρίετε 4-5 σταγόνας Νιτρικὸν Ὄξύ. Ἄν τὸ νεφέλωμα διαλυθῇ, δὲν ὑπάρχει λεύκωμα, ἂν ὅμως δὲν διαλυθῇ τότε εἶναι ἀναμφισβήτητος ἡ ὑπαρξις αὐτοῦ ἐν τῷ ὄργανισμῷ. Ἄλλὰ πάντως θὰ συνεχίσετε τὴν ἐξέτασιν. Θὰ πάρετε τὸν ἄλλον σολῆνα με ὑγρὸν 24 πάλιν ὡρῶν καὶ χωρὶς νὰ τὸν βάλετε εἰς τὴν φωτιὰ, θὰ στάξετε 4-5 σταγόνας. Ἄν καὶ τὴν φορᾶν ταύτην σχηματισθῇ τὸ νεφέλωμα, πρέπει νὰ εἰδοποιήσετε τὸν ἱατρὸν σας περὶ τούτου. Σὰς ονισιὸν νὰ φυλάσσετε καλὰ τὸ φιαλίδιον με τὸ Νιτρικὸν Ὄξύ, νὰ προσέχετε δὲ τὰ ἐνδύματά σας ἀπ' αὐτοῦ, τὰ μάτια σας καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ. Μεθ' ἐκείστην ἐξέτασιν νὰ πλύνονται καλὰ οἱ δύο δοκιμαστικοὶ σολῆνες, ἀπαραίτητος δὲ καθ' ἑβδομάδα νὰ κάμετε ἐξέτασιν.

Ὅσοι ἔχετε παιδιὰ, πρέπει νὰ ἀγοράσετε τὸ βιβλίον «Πῶς πρέπει νὰ περιποιήμεθα καὶ νὰ τρέφομεν τὰ παιδιὰ μας» τοῦ διασημοῦ Ἀμερικανοῦ Παιδίατρον Λ. Κόλτ εἰς ἀριστογῆ μετάφρασιν. Ἄμα ἔχετε αὐτὸ τὸ περιόκημον καὶ πλῆθυνον βιβλίον, εἰς τὸ σπῆτι σας δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἱατρὸν διὰ τὰ παιδιὰ σας. Ζητήστέ το εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα. Θὰ μάθετε ἀπὸ αὐτὸ πῶς νὰ περιποιήσθε τὰ παιδιὰ σας, πῶς νὰ προλαμβάνετε ἀσθενείας, πῶς νὰ τὰ ἀνατρέφετε, διὰ νὰ γίνον ὑγιὰ καὶ εὐρωστα.

Ἐπεὶ γίνετα ἀγαλματᾶκα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα ἀπὸ γύφου; Ἄντι νὰ τὰ χρυσοῦσε με μπροντζίνα κ.λ. προτιμᾶστε αὐτὸν τὸν τρόπον: Πάρετε 10 δράμα κερὶ ἄσπρο καὶ διαλύσατέ το εἰς 40 δράμα νεῦτι (πάντοτε ἕνα πρὸς τέσσαρα μέρη), ἔπειτα με τὸ διάλυμα αὐτὸ ἀλείφατε τὸ ἀγαλματᾶκα σας, ἀφοῦ δὲ τὸ ἀφῆσθε νὰ ξηραθῇ, με μῖα φανέλλα τὸ τρίβετε καλὰ. Γυαλίζει καὶ γίνετα τέλειον ἀλάστρον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ

ΕΝΑ καλοκαιρινὸ πρῶτὸ τοῦ 969 μ. Χ. εἰς τὸν Βόσπορον. Μῖα ἑπαυλις πολυτελής εἰς τὴν ἀκτὴν, εἰς τὴν Χρυσόπολιν, τὸ σημερινὸν Σκούταρι. Παρτέρια μομπῆ με δρομάκια ἐλικοειδῆ καὶ πλακόστρωτα. Ἄντικρον τοῦ Βυζάντιον, ἡ Θεοφρούρητος πόλις, ἡ Χριστιανικὴ πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολῆς, λαμποκοπᾷ εἰς τὸ φῶς με τοὺς μύριους κομπέδες καὶ τὰ ἀνθοσκεπάστα παλάτια τῆς. Μέσα εἰς τὸ ἀναπατήριον με τὰ μωσαϊκὰ μάρμαρα μᾶ νέα γυναῖκα ξυτινῆ εἰς τὴν πρόσκλησιν δύο θεαματικῶν ἀπὸ τὴν Συρίαν. Εἶναι ἡ κόρη τοῦ δοξασιμένου πατρικίου Μιχαὴλ Μπουτζῆ, ὁ ὁποῖος, εἰς τὴν μεγαλύτερη χαρὰ τῆς Ἀυτοκρατορίας, ἔξαναπῆρε ἀπὸ τοὺς Σαρακηνούς τὴν Ἀντιόχειαν, τὸ μεγάλο κᾶστρο. Μαζὴ με τὸν ἀνδρα τῆς τὸν Μιχαὴλ Ἀργύριον, Κόμητα τοῦ Ἀσιατικοῦ θεματοῦ Βουκελλαρίου εἶχε συνοδεύσει ἡ νεαρὰ γυναῖκα τὸν πατέρα τῆς εἰς τὴν μακρινὴν ἐκεῖνη ἀποστολὴν. Ἡ οἰκογένειά τῆς εἶχε πλημμυρῆσι ἀπὸ τιμῆς καὶ δόξης. Ἡ Μαρία εἶχε ὀνομασθεῖ Πατρικία Ζωστή — κατὶ σὰν Μεγάλῃ Κυρία τοῦ Παλατιοῦ — τῆς ὠραίας Βασιλίσσης Θεοφανοῦς, ἡ ὁποία, χήρα τοῦ Ἀυτοκράτορος Ρωμανοῦ Β', εἶχε νυμφευθεῖ τὸν στρατηγὸν Νικηφόρον Φωκά, τὸ «Σφρητὸν τῶν Σαρακηνῶν» καὶ τὸν ἀνάβασε εἰς τὸν θρόνον. Ἄλλ' ὁ γάμος αὐτὸς ἦτον ἀτυχος. Ἡ Θεοφανὴ, ξετρελλανμένη με τὸν λαμπρότερον ἀξιωματικὸν τοῦ στρατοῦ Ἰωάννην Τσιμισκὴν, ἐμίσησε τὸν ἀνδρα τῆς. Ἡδὲ καὶ νὰ γλυτώσῃ πλέον ἀπ' αὐτὸν καὶ ἐκλυσοφροῦσαν ὀλοένα περιεργοὶ φῆμαι εἰς τὸ Ἱερὸν Παλάτιον. Μὲ φρίκην ὄλοι ἐπεριμέναν τὸ τραγικὸν τέλος.

Ἡ Μαρία καὶ ὁ ἀνδρας τῆς ἐπωφελήθησαν τῆς ἐκαιρίας, ποῦ ἕνα μεγάλο τμήμα τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς ἐγύριζε ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν, διὰ νὰ κάμουν ἀσφαλέστερα τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξεῖδι εἰς τὴν πρωτεύουσαν μέσα ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν. Ἀναπαύονται τώρα ὀλίγες μέρες εἰς τὴν βίλλα τους, σπῆν Ἀσιατικὴν ἀκτὴν. Θὰ παρουσιασθῇ σημερον ἡ Μαρία εἰς τὴν Αὐλὴν μαζὴ με δύο ἄλλες ἀρχόντισσες, ποῦ προήχθησαν τελευταία τὴν χῆραν ἐνὸς νικημένου Βουλγάρου Πρίγκηπος, αἰχμάλωτον, καὶ τὴν κόρην ἐνὸς ἡγεμονισκοῦ τῆς Γεωργίας, φερμένην ἀπὸ τὰ βᾶθη τοῦ Κανκάσου ὄμηρον εἰς τὸ Βυζάντιον.

Ἡ Μαρία ἀφίνει τὸ με μαξιλάρια μεταξωτὰ καὶ πλούσιες γοῦνες τοῦ Βορρᾶ καμωμένο κρεββάτι τῆς, καὶ κάνει τὴν προσευχὴ τῆς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου-Παναγίας, ποῦ τῆς εἶχε χαρίσει κάποτε, ὅταν ἦτον παιδί, ἕνας περίφημος καλόγερος. Δὲν τὴν ἀφίνει αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ποῦ τὴν λατρεῖ με ἰδιαίτην στοργῇ, ποτὲ. Ἡ προῖτη τῆς τουαλέττα, ποῦ φορεῖ πρὶν ἀπ' τὸ μάντιο, εἶναι ἀπλοσιστάτη. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ πλούσιον μεταξωτὸ ὑποκάμισο ἡ νεαρὰ γυναῖκα φορεῖ μῖα γλαμμουδά πολὺ-πολύ φίνα, ποῦ τὴν περιβάλλει γύρω-γύλω ὄλην, ἔπειτα ἀπὸ πάνω μῖαν ἄλλην χονδρότερη με μανίκια κοντὰ, λευκὴν, ὠραϊότατα ἔσφραμένην, με χρυσοῦς φράντζες. Καὶ τὰ μαλλιά τῆς, τὰ πυροχόρωμα, μέσα εἰς ἕνα φιλετάκι.

Ἡ Μαρία, γεμάτη ἀπὸ συγκινήσιν, ποῦ ξαναγυρίζει εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, ἐκεῖ ποῦ εἶχε ἀφήσει λίγο ἀπ' τὴν καρδίαν τῆς, ὀρπει μῖα ματιὰ εἰς τὸ μοναχοπαίδι τῆς, ποῦ τῆς παρουσιάσει ἡ σκλαβιὰ-νταντὰ, συνοδευομένη ἀπὸ μῖα γερὰ. Τὴν ἐπρόσθασε ὁ ἀνδρας τῆς. Ἡ συνοδεία διασχίζει τοὺς κήπους, διὰ νὰ μαρκάξῃ εἰς τὸ καῖκι, τὸ χρωματισμένον με κτυπητῆς μογογιᾶς καὶ με τοὺς πολλοὺς ναῦτες. Ἐνας καλόγερος, γνώριμος τῆς οἰκογενίας τῶν Ἀργύρη, δύο ἀνδρες τῆς Σκανδιναυικῆς φρουρᾶς, γιγαντοσώμοι, ἐψηλοὶ σὰν κουμαδιές, ἀρματωμένοι με μπυλάδες δικόπους, ἐκάθησαν δίπλα εἰς τοὺς δύο συζύγους εἰς τὸ καῖκι, ποῦ ἔσχιζε τὸ κῆμα γοργὰ.

Εἰς τὴν ἀποβάρθαν ἕνα φορεῖον περμένει καὶ ἄλογα. Τὰ ἄλογα εἶναι διὰ τοὺς ἀνδρας. Ἡ Μαρία ξαπλώνεται εἰς τὸ φορεῖον με τὰ χρωματιστὰ μερπετεδάκια, τὸ ἐλαφαντιστόλιστο. Σκῦθα σκλάβοι σηκώνουν τὸ χαριτωμένον φορεῖον, τρέχοντες μέσα στοὺς πλημμυρισμένους ἀπὸ ἕνα ἀλλοιώτικον κόσμον δρόμους. Δύο ἀγγελιαφόροι με κοντάκια σιδεροδεμῆ εἰς τὸ παλάτι τῶν Ἀργύρη, τὸ ὠραϊότερον καριετὸ τοῦ Βυζάντιου, κοντὰ εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, ὅπου κοιμῶνται μέσα εἰς τοὺς πελωρίους πέτρινους σαρκοφάγους ὄλοι σκεδὸν οἱ Ἡγεμόνες τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ Ἀπουσία τῆς εἶχε διαρκέσει περισσότερο ἀπὸ ἔτος καὶ μολοῦν ἦτο πρῶτ, πολλοὶ ἔτρεξαν νὰ τῆς εἰποῦν «Καλὸς ὤρισος». Πλήθος ὑψηλῆται τῆς φιλοῦν τὰ γόνατα, καλόγεροι ζητιᾶνοι καὶ πλῆθος φτωχῶν ζητοῦν ἐλεημοσύνη. Πρὸ πάντων φιλενάδες εἶναι ἐκεῖ, πλουσιότατα ντυμένες, εὐτυχησμένες καὶ περιεργεῖς νὰ τὴν ἐναῖδιον μετὰ τὸ μακρινὸ αὐτὸ ταξεῖδι εἰς τὸν ἐπιφοβὸν τόπον τῶν Ἀπίων Ἀγαρηνῶν, ὅπως λέγουν εἰς τὸ Βυζάντιον τοὺς καταραμένους Ἀραβας, ποῦ βαστοῦν ἀπὸ τὴν Ἄγαρ.

Ἡ Μαρία ἀνίχει εἰς τὴν περὶ ἀριστοκρατικὴν τάξιν τοῦ Βυζάντιου. Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀνδρός τῆς εἶναι ἀπὸ τῆς περιφημότερας. Ἡ κομπότες λοιπὸν ἀρχόντισσες τῆς Κωνσταντινουπόλεως περμένον τὴν φιλενάδα τους. Καὶ ἐνῶ οἱ ἀνδρες ἀποσύρονται, αὐτῆς τὴν πέρνον ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν περιστύλιον πρὸς τὰ διαμερίσματα τοῦ γυναικωνίτου, ὅπου αἱ θεραπεινίδες τοὺς δίδον καθίσματα ἀπὸ μεταξωτὰ μαξιλάρια.

Κουβεντολοῦν δυνατόν καὶ χάχανα. Ἡ Μαρία, κατὰφορτὴ ἀπὸ ἐρωτησίαι, διηγεῖται με μισὰ λόγια διάφορα πράγματα ἀπὸ τὸ μακρινὸν ταξεῖδι. Λέγει γὰρ τῆς ἐτελείωτες μέρες, τῆς πηγερῆς, μέσα στὸ φορεῖον, μέσα ἀπ' τοὺς φλογισμένους κάμπους ἢ ἀπὸ τὰ δάση τοῦ πυκνοῦ Ταύ-

ρου καὶ γὰρ τῆς νύκτες ποῦ πέρασε σπῆ μεγάλη σκηνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν στρατευμάτων, με τὸν θόρυβον τῶν δεμένων εἰς παλούκια ἀλόγων καὶ τῶν βαρβάρων στρατιωτῶν, ποῦ ἀδιόκοπα ἐπανελάμβαναν τὸ σύνθημα, ἕνα ὄνομα ἁγίου ἰδῖως. Λέγει γὰρ τῆς ἀτελείωτες συνοδείες με τὰ μουλάρια τὰ στολιωμένα με χάρι ποῦ με πόδι σίγουρο μεταφέρουν μέσα ἀπὸ τὰ σκονισμένα μονοπάτια τῆς Ἀσίας τὰ ἀναρίθμητα κασσόνια, γὰρ τὰς δεξιόσας εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, τὰς μεγαλοπρεπεῖς καὶ λιτὰς ὑποδοχὰς τῶν ἐπισκόπων, τῶν μητροπολιτῶν καὶ τῶν ἐπαρχῶν, διὰ τὴν ἀφίξιν εἰς Ἀντιόχειαν ὑπὸ τὸν ζωηρὸν καὶ ἐρρυθμον ἦχον τῶν πολεμικῶν τυμπάνων, με τοὺς ἀτελείωτους στοίχους τῶν Σαρακηνῶν αἰχμάλωτων, τῶν λευκοφορμένων, ποῦ με τὸ μέτωπον ἴγγιζον τὴν γῆν εἰς τὸ διάβα τῆς κόρης τοῦ νικητοῦ του, γὰρ τὰ περίφημα μεγάλα ποῦ τῆς ἐχάρισαν οἱ ἐμίρηδες, ποῦ ἐξηγόρασαν με τὴν ἰδικὴν τῆς μεσολάβησιν τὴν ἐλευθερίαν του, πέτρες πολυτίμες χιλιῶν εἰδῶν, μαργαριτάρια, ἀρώματα ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς Ἀραβίας, στόφρες τῆς Συρίας χρυσοκέντητες με μεγάλα ἔξω, γυαλικά σμαλτωμένα, μπακιρικὰ σκαλιστὰ τῆς Δαμασκού.

Θεραπεινίδες βγάξουν ἀπὸ ἕνα κασσόνι τὰ περὶ ὄρατα δῶρα. Ἡ γυναῖκα ἀφίνον φωνῆς θαυμασοῦ. Πρὸ πάντων μὴ στόφρα τῆς ἐξετραῖλανε ὄλες. Σ' ἕνα φόντο ποῦ λαμποκοπᾷ ἀπὸ τὴν ἀσπράδα, εἰκοσιτέσσαρες σειρὰ ἀετῶν καὶ παγωνιῶν με ἀνομιγμένα τὰ χρυσοκᾶνα φτερά. Τὰ ἐργαστήρια τῆς Βαγδάτης ἔκαμαν αὐτὸ τὸ θαῖμα, προσκοπιὸν δῶρον τοῦ Ἐμίρη τοῦ Χαλεπιου. Ἡ Μαρία τὸ ἔχει κι' ὄλα προοριεῖ γὰρ σάβανο ποῦ, μῖα μακρινὴ, ὅπως ἐλπίζει, μέρα θὰ σκεπάσῃ τὸ λειψανὸ τῆς κατὸ ἀπὸ τοὺς χρυσοκᾶνοὺς θόλους τῶν Σαράντα Μαρτύρων, τοῦ οἰκογενεακοῦ τάφου τῶν Ἀργύρη.

Στόφρες καὶ κολιεῖ, μαργαριτάρια καὶ ρουμπίνια, γάνουν κάθε εὐμορφία τὴν στιγμὴν, ποῦ ἐξαφνα με κάθε σεβασμὸν ἡ Μαρία βγάξει ἀπὸ τὸ κασσόνι μῖα χρυσοῦ λειψανοθήκη με σμάλτο. Εἶναι ἡ ὠραία θήκη εἰς τὴν ὁποίαν ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἔχει βάλει τὸ πολυτιμότερον κόσμημα τοῦ

Ἡ Μαρία φορημένη ἀπὸ ἐρωτήσεις, διηγεῖται με μισὰ λόγια τὰ ἐπεισόδια τοῦ μακρινοῦ ταξεῖδου τῆς.

ταξεῖδι τῆς, ἕνα κομμάτι κόκκαλο, λείψανο ἐνὸς ἱεράρχου τῆς Ἀντιόχειας, ἁγίου ἁληθινοῦ. Ὁ νέος Πατριάρχης, ὁ ἀσκητῆς Ἀγάπιος, διὰ νὰ περπονηθῇ τὴν κόρην τοῦ Δουκὸς Μπουτζῆ, Ἀρχιστρατήγον τῆς Μεσομβρίας, τῆς τὸ προσέφερε τὸ ἀνεκτίμητον αὐτὸ δῶρον. Μῖα στιγμὴ διακοπτοῦναι ἡ κουβέντες. Κάθε μῖα, με χίλια δύο σταυροκοπήματα φιλεῖ με λατρείαν, με Βυζαντινὴν ἀσκητικὴν ἡσυχασίαν, τὸ λείψανον, τὸ «Πάνσεπτον», τὸ «Ζωογόνον», με τὸ ὅποῖον ἐκείνος, ποῦ τὸ ἔχει ἐπικαλεῖται τὴν ἐξ Ὑψους ἀντίληψιν.

Ἄλλ' ἡ Μαρία βαρύνεται νὰ μιλή διαρκῶς αὐτῇ. Ἐρωτᾷ κι' ὄλα καὶ ἡ φιλενάδες τῆς ἱκανοποιοῦν τὴν περιέργειαν τῆς κομητῆς Κωνσταντινουπόλεως, ποῦ δὲν εἶχε γὰρ πολὺν καιρὸν νῆα τῆς πρωτεύουσας καὶ τῆς κοινωνίας τῆς. Αἱ ἐρωτήσεις εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἐρχονται ἢ μῖα ἐπάνω σπῆν ἄλλη. Ἦ καὶ ἡ ἀκτινοβόλος Βασίλισσα Θεοφανὸς; — Καὶ εἶδῶ χαμηλόνει ἡ φωνὴ τῆς, διότι δὲν ἀρκέεται πλέον περὶ ἀσπᾶτοντο φιλιαρίας. — Ἀγαπᾷ πάντα τὸν δοξασιμένον στρατηγὸν Τσιμισκὸν; Κάνει μὴ ποτὲ ἀκόμη στὸν πρόστυχον τὸν ἀνδρα τῆς; Ἐδῶσθε καινοῦργες ἐορτές; Ἐκτίσει νῆα μοναστήρια; Ποιά κοριττὰ ἐγίναν καλόγες; Τίνος στρατηγὸν ἐβγάλαν τὰ μάτια; Ποιὸν μεγάλον τιλοῦχον ἐκούρψαν καὶ ἔστειλαν εἰς ἔξορίαν στὰ μοναστήρια τῶν νησιῶν; Οἱ Ρῶσοι ναυτικοὶ ἔφεραν ἐφέτος ὠραία γονναρικά; Τὸ χαβίρι του εἶναι ὠραῖο καὶ αὐτὴ τὴν χρονιά; Ἡ γαλέρες τοῦ Ἀμάφι εἶχαν ὠραία πράγματα τῆς Δύσεως; Ὁ ἁγιὸς στηλίτης τοῦ λιμένου τοῦ Εὐτροπίου εἶναι πάντα τῆς μόδας; Ἐκεῖνο τὸ φαινόμενον τῶν διδύμων τῆς Φρυγίας, τῶν κολιμημένων τῆς μέσης, εἶναι ἀληθινόν; Ἐδῶθη ἡ ἀδεία νὰ ἐκτεθοῦν εἰς κομὴν θῆαι;

Εἰς κάθε μῖα ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς δέκα φωναὶ ἀ

κοινωσίς των είναι επικίνδυνος και καταντή κάποτε εις τραγωδίαν, ένας ψίθρος άκούεται. Και πάλιν, όταν πρόκειται περί νέας μόδας της Δύσεως, πού οι Βενετσιάνοι και οι Τζενοβέζοι έμποροι εξέθεσαν εις τα παζάρια του Χρυσού Κέρατος, φωναί και γέλια. Ένας γιατρός από το Μπάρι πωλεί ένα νέον «γιατρικό πού θεραπεύει τους πόνοους του στομάχου». Ένας καλόγερος ζητιάνος, πού εξέφυγε από την φυλακήν, πωλεί μία «σκηνή από δέρμα φιδιού, πού άμα διαλυθή στο κρασί δίνει δύναμι στους πειο άδύνατους».

Είπαν όμως πολλά. Η ώρα επέρασε. Η Μαρία άποχαιρέτ' ης φιλενάδες της, χωρίς να δεχθή τους έμπόρους πού έμαθαν πως έγύρισε και πολιορκούν την πόρτα της. Διά την παρουσίαν εις το Ίερόν Παλάτιον έχει όρισθ' η μεσημέρι. Η Μαρία μόλις προφθάνει να ξαναφορέση την επίσημη τουαλέττα της. Δύο γυναίκες της φέρνουν σ' ένα τραπέζακι καλαμπόκετο το πρόγευμα μέσα εις πιάτα άσημένια. Ζωοιοί διάφοροι, σάλτσες, ή άπαραίτητη σάλτσα του ψαριού, πού τόσον άηδιάζει τους ξένους, περιβρέχουν ένα ψητό κατοικάκι, με πολλά μυρωδικά, και λαχανικά και φρούτα συμπληρώνουν το μενού. Η Μαρία πίνει μόνον νερό άρωματισμένο. Το βαρύ κρασί των νησιών και ή μύτρα της νέας μόδας πού έφεραν οι άνθρωποι του Βορρά, οι Σκανδιναυοί πολεμηματά, είναι για τους άνδρες. Όλίγα λεπτά ήρκεσαν διά το πρόγευμα.

Η Μαρία γυμνώνεται γρήγορα-γρήγορα και βγάδι το πρωινό φόρεμα. Η καμαριέρας της την τρίβουν με άρώματα και κτενίζουν τα μαλλιά της. Είς τα φινά εσώρουχα της, επάνω από την έλαφρά χλαμύδα ή νεαρά γυναίκα ξαναφορεί τον περίφημον μανδύαν των τελετών των Πατρικίων-Ζωστών. Η στόφα, ύφασμένη με μετάξι και χρυσάφι, είναι πολύ-πολύ άκριβη. Μόνον πριγκιπέσσες, μεγάλες άρχόντισσες και ευγενείς έχουν το δικαίωμα να την φορούν. Η Μαρία θαυμάζει με ένθουσιασμόν τας πτυχάς του άκριβητάτου αυτού φορέματος πού λαμποκοπούν. Όλο μεγάλα ζώα, συμβολικά, άντιμέτωπα λεοντάρια, γορπαετοί, άετοι ή παγώνια με ζωορότητα χρώματα και φόντο χρυσού άσημένιο, με μία γκρέκα κτυπητή γύφω-γύφω. Μία μεγάλη άγκράφα, χρυσοσηματωμένη, κρατεί τον μανδύαν επάνω εις τους ώμους και μία μεγαλύτερη και θαυμασία ζώνη με βαρείες, χρυσές φράντζες, έμβλημα του άξιώματός της, σφίγγει την μέσην της νεαρής γυναίκας, τα δέ μαλλιά της είναι κλεισμένα σ' ένα χρυσό δικτάκι. Η γυναίκες της εις το μέτοπο της βάζουν ένα διάδημα μεταξωτό με χρυσοκέντητα κοσμήματα πού ετελείωνεν εις τους κροτάφους με δύο πελώρια χρυσά σκουλαρίκια με τένσαρσας πλοκάμους, πού σκέπασαν τ' αυτιά και έπεφταν εις τους ώμους. Είς τα γυμνά της μπράτσα, μισοκρυμμένα από

Η Μαρία και ή φίλη της έβησαν εις τ' ό καρά της πού της έπεριμένεν εις την άποβάσαν του Άγ. Μάρματου.

τον μανδύαν, φορεί χονδρά χρυσά βραχιόλια και εις το ένα φιογονάει πλάι-πλάι το πορτραίτο του συζύγου της και το άγιόν εικόνημα του Άγιου Θεοδώρου, του προστάτου των στρατιωτικών. Ένα κολλιέ και άσπρες γόβες με χρυσά κορδόνια συμπληρώνουν την έξαυρητη αυτή τουαλέττα. Η Μαρία, χαμογελώντας με ύπερηφάνεια, άφίρει της γυναίκες της πού της φιλούν τα χέρια και το φορετο, τριγυρισμένο από άκολουθούς. Ξεκινά γοργά προς το Ίερόν Παλάτιον.

Η Θεοφύλακτος αλλη για λίγες ώρες έχει άφήσει τον όχυρον πύργον του Βουκολέοντος, όπου ο Νικηφόρος Φωκάς, επειδή βλέπει ότι άπειλείται από παντού, είναι άσφαλέστερον προφυλαγμένος και διά τας τελετάς της ήμέρας έχει μεταπερθεθ' εις το μέγα Ίερόν Παλάτιον, έγκαταλειμμένο, αλλά πάντοτε θαυμάσια διατηρημένον. Έκτός των τριών άρχοντισσών πού θα έδέχτο ο Βασιλεύς θα παρείχεν άκρόασιν εις διάφορα ξένα πρόσωπα. Το φορετόν περνώντας κοντά από την Μεγάλην Έκκλησίαν, την άφιερωμένην εις την του Θεού Σοφίαν, περνά την Μαρίαν άνάμεσα από αλλές και κήπους πλημμυρισμένους από πλήθος πολεμιστών, αλλικών, τιτλοχών, Ιεραρχών, ντυμένων με στενά τριού και μάγιες ή με τριβένους. Όλοι άνεγνώριζαν την λιβρέα των Άγγίση και εξαγετοσαν την Μαρίαν, πριν καν να την βλέπουν. Είς τον πολώνα του Παλατιού συναντά της δύο άλλες άρχόντισσες και σκλάβες της περιεκλώνουν και της οδηγούν γρήγορα, διότι ο Βασιλεύς δέν περμιένει και ή τελετή τελειώνουν σύντομα. Έξαρταν άνάμεσα από δύο στίχους αλλικών και φρουρών Σκανδιναυών, άκινήτων, ειδαν κάτω από τον θόλον της πόρτας την πελωρίαν αιθούσαν του Χρυσοστρικλίου και εις το βάθος, εις δύο θρόνους, τον Νικηφόρον και την Θεοφανή, καθισμένους κάτω από το στέμμα και τους δύο τυλιγμένους εις την χλαμύδα με τα μεγάλα τετραγύνα. Η Θεοφανή, άκίνητος, τενομένη μέσα εις την χρυσήν άλουργίδα, με τα μάγουλα ψιμυθιομένα, κατάφορη από διαμαντικά, μοιάζει με έδωλον της

Ο σπληνής, γυνώξ σκεδόν, επάνω εις το περίεργο κάθισμα του άνεγνώστου την Μαρίαν και της ηζήθη όλα τα σκεδάν άγαθά.

Άνατολής. Και ή τρεις εις την είσοδον έγονυπέτησαν, αλλά ή έθιμοτυπία αυτή ήτο πολύ άνυμφάστος με τους βαρείς μανδύας των. Έπειτα δύο σκλάβες εκράτησαν κάθε μία από το μπράτσο και έπροχώρησαν. Η μία μετά την άλλην γονατίζουν έμπρός εις τους Βασιλείς, φιλούν τα πόδια των και τα χέρια των, χωρίς να καταδεχθή καν ο Βασιλεύς να της κτυτάξω. Αλλά το πλήθος των αλλικών θαυμάζει τα όρατα πλάσματα. Η σκλάβες της βοηθούν να σηκοθούν. Ο Μέγας Μαγίστρος των Τελετών της έγγίζει με την χρυσή μπαγκέτα του, ψιθυρίζων τα καθιερωμένα λόγια και άπομακρύνοντα γρήγορα. Η τελετή ετελείωσε. Είπε Πατριζία-Ζωσταί. Είς το έξής έχουν είσοδον έλευθέραν εις το Ίερόν Παλάτιον και με στολήν ή χωρίς στολήν, με πέπλον ως έπί το πλείστον, θα βοηθούν εις το έξής την Βασιλείαν, εις τας άναριθμητους έπίσημους τελετάς και θα παρουσιάζονται πίσω της εις τα ύψηλά σιασίδα της Μεγάλης Έκκλησίας διά την λειτουργίαν, καθώς και εις τή λτζετα του Ίπποδρομιου με τα χρυσά καφάσια. Θα φρουράρουν εις τους θριάμβους, εις τας έπιθεωρήσεις, παρελάσεις, λιτανείας κ. λ.

Η Μαρία έφθασε πάλιν στο παλάτι της, βγάδι την στολήν της και φορεί μία τουαλέττα, όχι όλιγώτερον κομψήν, αλλά άνετωτέραν. Η έπίσημες τελετές ετελείωσαν και ή Μαρία διαθέτει την άλλην ήμέραν για διασκεδάσεις. Θέλει να τρέξη με της φιλενάδες της εις την πόλιν, πού έλειψε τόσον καιρό. Άλλ' έχει και κάποια ύποχρεώσεις πριν άπ' αυτό: Πρώτα οι συγγενείς. Η μητέρα της δέν ζή. Υπαγορεύει λοιπόν εις τον γορμαματά της μίαν έπιστολήν διά τον πατέρα της, τον Δούκα της Άντιοχείας. Διαβάδι γρήγορα-γρήγορα το σύντομον γράμμα, το κλείνει ι' ένα μεταξίνο κορδονάκι και το σφραγίζει με την «βουβία» την μολυβένια, πού έχει το όνομά της. Ένας ταχυδρόμος θα το πάη εις την Άντιόχειαν. Έπειτα θυμάται την μητέρα του άνδρός της, μεγάλην άρχόντισσα, πού από την στιγμήν πού έχρησεν, άπεσώθη εις ένα μοναστήρι της πρωτεύουσας, άποκλειστικός ύπηρετούμενον από ένγενείς. Το μοναστήρι, ίδρυμένον από αυτήν, ορθούται κοντά εις το οικογενειακόν Παλάτι της. Η κυρά-καλόγηρα, όπως την όνομάζουν ή ευσβείξ Κοιναντινουπολιτισσες, σφίγγει στην άγκυλιά της την νύφη της. Με μεγάλην εδύβειαν την έρωτά πούτον, άν έξεκληρωσε τα θησοκεντικά καθήκοντά της, άν κάθε πρωί έλεγε την προσευχή της έμπρός στην οικογενειακή εικόνα, άν έλέσσε πτωχούς, άν έδωκε έλεημοσύνη εις τους ζητιάνους καλογέρους, άν άναγε κεριά σ' άγια εικονίσματα. Έμαθε ακόμη και για τα άγια λείψανα, πού έφερε από την Άντιόχειαν. Για χάρι ζητεί να τα ίδη και να τα προσκυνήση με της άδελφές των άγγέλων».

Η Μαρία ξαναπηγαίνει εις το μέγαρόν της και συναντ' τον άνδρα της, πού αφού παρέστη και αυτός εις την τελετήν του Παλατιού, παρουσιάζει εις τον Μαγίστρον των Θεμάτων, Υπουργόν των Στρατιωτικών.

— Το παιδί μας πού είναι; — Το άφησα εις την έπαυλιν, εις την Χρυσόπολιν, με της γυναίκες. Είναι καλύτερος ο άερας εκεί από αυτήν την πονηράν άτμοσφαιραν. — Έ. Όλα πήγαν καλά τώρα πού έλείπαμε; — Ο έπιμελητής δέν μου έιπε παρά λίγα πράγματα, αλλά όλα είναι καλά. Καλά νέα έχομε και από τα ύποστατικά μας, στη Θράκη και από τα κτήματα της Καταδοχίας. Η έσοδία είναι εις τα κελάρια. Από την Άσίαν σήμερα το πρωί ακόμη έφθασαν τρία άλογα, με έκτακτα, διά τα άρματα μου του περιτάτου. Είς το Σητάλι, πού ο δοξασιμένος πατέρας σου έκτισε για τους λωβούς, έπήγαν πολλοί δυνατισμένοι. Θα περάσω άμέσως να έρωτήσω τον διευθυντήν. Θα ξαναπάω εις το Ίερόν Παλάτιον άπόψε. Η Αύγουστα, πού φιλοξενεί της Βουλγάρες Πριγκιπέσσες, με θέλει. Σ' αφήνω γιατί δέν θα προφθάσω όλες μου της δουλειές.

Πλησιάζουν τρεις άρες. Η νεαρά πατριζία με το πρόσωπον σκεπασμένο με πέπλον πυκνόν, πού κρύβει τα χαρακτηριστικά της, με την άφνει και να βλέπη, πηδή εις το άρμα της με τα δύο Άσπανά άλογα, πού τα οδηγεί ένας άμαξάς καθισμένος χαμηλά, ένθ δύο άγγελιαφόροι τρέχουν έμπρός. Μέσα εις το έλεφαντοκόσμητον άρμα της ή Μαρία έχει και μία φιλενάδα της. Η πρώτη τους έπίσκεψις είναι εις το Σητάλι, το όποιον η οικογένεια Άργύρη περιβάλλει με στοργήν ιδιαιτέραν. Ο διευθυντής και οι ύποτακτικοί του, εις τους όποιους έχει άνατεθεί ή φυλάξις των άρρώστων, δέχονται της ώραιές έπισκέπτριες εις την πόρτα. Καθ' ύποχρεωσιν σαματούν εις το έκκλησίακι, το άφιερωμένον εις τους άγιους Κορμάν και Δαμανόν, ένθ οι άρρωστοί άφίρουν τα κελιά τους και τρέχουν εις την αλλη, αλλά ή θεά μερικόν σπυριόρηδον τας τρέπει εις φυγήν, αφού άφησαν άρεκτα χρίσματα. Το κομψόν άρμα προχωρεί άργά-άργά κατά μήκος της προνομίας του Χρυσόκερου, της πλημμυρισμένης από όλες της φυλές

του Ίσραήλ. Είναι ή ώρα πού βγαίνουν από τα δημόσια γραφεία οι υπάλληλοι. Έμπρός από το Μαγιστήριών των Θεμάτων είναι συνηγμένοι πλήθος οι άνώτεροι στρατιωτικοί διάφορον ξένων σωματών. Όλοι αυτοί οι περιφημοί πολεμιστάι, κοκκινοτόχιες Σκανδιναυοί, Άρμένιοι σωματάρχη με της κυρτές μύτες, με μαύρα γένεια, Εμίσηδες έξωμότατα, τυχοδιώκται από τους λιμένας του Άδρια, άρχοντες σλαύοι, συνομιλούν καθ' όμιλους. Είναι ήμέρα μισθοδοσίας. Πηγαίνουν εις το γραφείον «των βαρβάρων» και πέρνουν το χρέμα διά την πληρωμή των άνδρών των.

Όλοι κτυτάζουν της δύο ώραιές γυναίκες πού περνούν μέσα από τους όμιλους θριαμβευτικά. Έξαρτα ή καρδιά της Μαρίας κτυπά δυνατά. Η νεαρά γυναίκα αγαπή βέβαια τον άνδρα της, τον πατέρα του παιδιού της. Έμεγάλωσε εις τον γυναικωνίτην με μίαν μητέρα άσπρησώτην, τριγυρίζομένη από ευσβείξ. Αλλά είναι γυναίκα, είναι νέα, και εις την έκλεκτήν τάξιν της, τάξιν διαφθειρομένην από τα άνωθεν παραδείγματα, παρετήρησε ότι συχνά την έβρισκαν ώραιαν. Κατά το παρελθόν έτος, ένθ έπήγαυε εις τας έκκλησίας να παρακαλέση την Παναγίαν διά το ταξείδι της, είχε διακρίνει ένα νέον άρχηγόν, πού πολλές φορές την παρηκολούθησε μέσα εις τον κόσμον από μακριά. Εύκολα έμαθε το όνομά του. Είναι ο Χάραλδ, υιός του Χάραλδ, παιδί του βασιλέως της μακρυής Νορβηγίας. Είναι ψηλός έξ πήχεις, ξανθός, με μαλλιά άνεμιζόμενα, με ένα πελώριο μουστάκι κοκκίνο, με ένα τεράστιον δράκοντα κόκκινον εις τον λεταμόνα και δύο μεγάλους χαλκάδες άσημένιους εις τα γυμνά μπράτσα του. Ένα ρουμίνι λάμπει εις το αυτί του και το χράνος του είναι άσημένιο. Και ένα σπαθί πελώριον και ένα όπλον ιδιόρρυθμον. Αιούζει την πρώτην «συνορίαν» της Σκανδιναυικής φρουράς και σάν βασιλόπουλο είναι εις όλες τας τελετάς του Παλατιού και της πόλεως. Η Μαρία τον ζητεί μέσα εις τους όμιλους, τον άναγνωρίζει, χωρίς και αυτός να δυσκολευθή να την διακρίνη, με όλους τους πέλους, και ή φυσιογνωμία του άλλζει, χωρίς όμως να δείξη τίποτε. Μία γλυκεία συγκίνηση την έκαμε να κοκκινισή. Η φιλενάδα της το έπρόσεξε και έχαμογέλασε.

— Για όνομα της Παναγίας, έιπε. Ο κόμης Μιχαήλ δέν είναι άσφαλής. Έξ μήνες στην Άντιόχειαν δέν έφθασαν διά να σβύση ή άνάμνησις του ώραιου βασιλιά της θαλάσσης. Μα τον έχγες είδοποίηση και σ' έγνώρισε με το πρώτο;

— Άστεινείσαι κακιά! της λέγει με γέλιο ή Μαρία. Άπλως μόνο τύχη. Ουτε στον άμαξά μου ειχα πη να περάση άπ' έδώ.

— Άλλ' είνε εύτυχησμένη. Είπε βεβαία ότι αγαπάται. Είς τας έσούτας, εις κάθε συγκέντρωσιν είνε βεβαία ότι, ο Χάραλδ θα είνε παρών. Αλλά και ή καρδιά της είνε καθαρά και δέν πρόκειται παρά περί άπλοο ειδυλλίου.

Η δύο φιλενάδες έφθασαν εις το βάθος του Χρυσόκερου, εις το μοναστήριον του Άγιου Μάρματου, όπου σήμερον κάτω από τα σκερά και μεγάλα δένδρα ορθούται το τέμενος του Έγριούλ, του πιστού συντρόφου του Προφήτου. Είς το γοιτηρικόν αυτό τοπειον, το αγαπημένο των πιστών Μουσουλμάνων, οι Ρώσοι έμποροι, πού κατέβηκαν με της χονδροκαμωμένους βαρέες τους από τον καταράκτην του Δνίπερ και από τα παράλια της Μαύρης Θαλάσσης, έκαναν το πανηγύρι της χρονιάς. Υπό την έποπτείαν την άρχοντων των αυτοκρατορικών τελωνιακών, έπουλοσσαν εκεί τα προϊόντα της Σκωθίας, από το κιχλιμπάρι της Βαλτικής, από το μέλι και το κερι έως τα βαφτίματα γουναρικά. Και έτρεχε εκεί, πατείς με πατώ σε, ή έκλεκτή τάξις και τα χρυσά νομίσματα έπεφταν βροχή γύρω από τα ταπηθια, τα καμωμένα από τριχα ζώα, των χυδαίων έμπόρων του Βορρά. Η Μαρία και ή φιλενάδα της ήγούρασαν τα ώραιότερα γουναρικά και συνομιλούν με άλλες γυναίκες της τάξώς των. Θαυμάζουν τους Ίνδους θαυματοποιούς, πού ήλθαν από την Έρυθράν Θαλάσσαν με ζώα περίεργα, κροκοδείλους τερατώδεις, έλέφαντας, άρκουδες του Θιβέτ, γιγαντόσομες μαιμοίδες. Έβαλαν να τους πούν και την μοιρά τους γόφτισσες, πού είναι μαζωμένες γύρω από της βρωμικες και έφήμερες καλύβες μέσα εις την τάφρον του μεγάλου μουράγιου της Θεοφύλακτου πόλεως.

Δέν έχουν κακή ψυχή ή δύο γυναίκες, αλλά αυτά ήσαν τα κτηνώδη ήθη της εποχής, παρά το βερνίκι της έκλεκτικότητος, ώστε ή Μαρία και ή φιλενάδα της έπήγαυαν χωρίς άηδιάν εις τα έλευνότερα θεάματα. Οι άγγελιαφόροι της, κτυπών και σπράγγουν τους ζητιάνους πού στριμμόνουντα γύρω τους. Βλέπουν να περνά μία συνοδεία φρουρών και σπράγγει ένα γέρο, πού φωνάζει και κλαίει. Είναι καταχραστής υπάλληλος, πού οι φυλάκες πηγαίνουν να τον κλείσουν Ισοβίως εις μοναστήρι, αφού κατά κανόνα του βγάλουν τα μάτια προηγουμένους με ένα σιδερό κοκκινισμένο στη φωτιά.

Άφηκαν τέλος το άρμα της ή Μαρία και ή φιλενάδα της και έπήδησαν εις το καίσι της, πού είχε έλθει να της έκλεκτικότητος, ώστε ή Μαρία και ή φιλενάδα της έπήγαυαν χωρίς άηδιάν εις τα έλευνότερα θεάματα. Οι άγγελιαφόροι της, κτυπών και σπράγγουν τους ζητιάνους πού στριμμόνουντα γύρω τους. Βλέπουν να περνά μία συνοδεία φρουρών και σπράγγει ένα γέρο, πού φωνάζει και κλαίει. Είναι καταχραστής υπάλληλος, πού οι φυλάκες πηγαίνουν να τον κλείσουν Ισοβίως εις μοναστήρι, αφού κατά κανόνα του βγάλουν τα μάτια προηγουμένους με ένα σιδερό κοκκινισμένο στη φωτιά.

* Coudee — Άρχαιον μέτρον, όλένη, Ισοδύναμον προς ήμισυ μέτρον.

πηγαίνεσθαι άδιάκοπα. Η Μαρία και ή φιλενάδα της έσοβαρευθήσαν άμέσως, έγονάτισαν έμπρός στην περίφημη εικόνα και με εδύβειαν έφίλησαν το χρυσό κιχλιδώμα. Μία όγλοβή της εαφνιάζει. Είς το μέσον μερικόν πιστών ένας καλόγερος γηραλέος με το κοντό μάλλινο ράσσο του κηρύττει τον λόγον του Θεού με ζέον και τα μάτια του πετούν φωτιές. Έρχεται από τα μακρινά σύνορα της Μεσημβρίας, όπου έξηγήρασε αιχμαλώτους. Έγύρισε και συλλέγει τα λύτρα των δυστυχισμένων, πού θα άπελευθερώση, ένθ με παθητική φωνήν περιγράφει τα βάσανα αυτών των θυμάτων. Η Μαρία φερμένη από την Άντιόχειαν ξέρει τί είναι αυτός ο φοβερός πόλεμος των συνορών, και επειδή είδε από κοντά τους έλευνούς αιχμαλώτους, πού έλευθερόνουνται, έδωκε γενναίαν έλεημοσύνην εις τον άσκητήν.

Καθ' όδόν ή συνδιάλεξις των δύο γυναικών ζωρηθεί. Η Μαρία όλο τα ίδια έρωτά, για ό,τι είνε, όταν έλεπε, όλο προσοπικα. Για γάμοις ευγενών με άξιωματικούς της Αλλής ή με πριγκιπας ξένους. Έπειδή ο Ιερέυς του Παλατιού, δηλαδή ο Μέγας Έφημέριος της Αλλής, εις την Ίερών Σύνοδον ύπεστήριξε δόγματα και θεωρίας αίρετικές, του έτρώπτησαν την γλώσσαν μ' ένα έρυθροπυρομένο σιδερό και τον έμαρτίωσαν οι καλόγεροι του μοναστηριού, εις το όποιον τον έφυλάκισαν. Έμποροι Βενετσιάνοι, πού ήθέλησαν λαθραίως να βγάλουν διά την πατριδα των στόφους ύφασμένες εις τα Αυτοκρατορικά έργαστήρια, έφυλάκισθησαν σιδεροδέσμοι και άδικα ο άντιπροσώπος των φονάει και παρακαλεί και οι άτυχοι είναι πάντα στη φυλακή. Και ή διαγωγή των χορευτήρων και των μίμων εις τα κάτω στρώματα παραγίνεν αυτών των χερμάνων και ο νυκτονόμος της κατεδίωξε. Πολλές έφραβδίσθησαν, άλλες έσομειώθησαν με έρυθροπυρομένο σιδερό και άπηλάθησαν. Ο Μαγίστρος των Θεμάτων ώργάνωσε προς τιμήν του Αυτοκράτορος εις τα παρά την Μαύρηn Θαλάσσαν δάση του ένα θαυμάσιο κηνήγ και παρετηρήθη ότι, ο Βασιλεύς είχε μία διάθεση έντελώς άσυνέχιστη.

Και ή συνδιάλεξις έξακολουθεί. Μόνον πνευματικά Ζητήματα δέν θίγονται εύθως. Όλη ή φιλολογική κίνησις πού είχε ή Βασιλεύουσα τον χερμάνω εκείνον ήσαν οι όγληροι όμλια μερικόν μοναχών, τα πρώτα δίστιχα του Ίωάννου Γεωμέτρον, του εφραδούς έπίσκοπου Μυτιλήνης και μερικές λαϊκές κομωδίες για τα ύπαιθρια θέατρα του λιμένος.

Έν τω μεταξύ ο ήλιος βασιλεύει. Είναι έξη. Της δύο φιλενάδες της περιμένουν εις της ώραιάς Άνας Μαλακηνού, πού δίνει έσσητ' στους κήπους της, κοντά εις την Χρυσόπορτα, προς τιμήν του γυρισμού της ευγενούς φιλενάδας της. Άπειρος ο γυναικείος, άποκλειστικός, κόσμος πού ύποδέχεται την αγαπημένην γυναίκα με χαρά και με φρονές.

— Μεγάλ' ή χάρις της της Παναγίας, πού σε προστάτεσε εις τους τόπους των άπίστων Άγαρημών, των σούλων.

Τριγυρίζουν την Μαρίαν. Ποτά παγωμένα με χιόνι του Όλύμπου πηγαίνεσθαι κάτω από τα ύπερύψηλα πλάτανια σε λαγύνια σμαλωμένα και ύπερτέτατα με πανέρα οσρον, πού είναι στην σποινδιότερον ρόλον, τυρκία κατοικία με πηγμένο γάλα.

Και ή συνδιάλεξις παίρνει δρόμο. Όλη ή γυναικεία ευγένεια του Βυζαντίου έχει συγκεντρωθεί εκεί και έπειδή συνεβίβουν στο Βυζάντιον να πανδρευόνται με ξένους ή Έλληνική γλώσσα λαλείται εις όλους τους τόνους και με τας περιεγορτέρας προφοράς: ή έλαφρά και χαριτωμένη Άσιατική προφορά της Σμύρνης και της Έφρσου, ή βαρεία διάλεκτος της Βουλγάρας, το τραύλισμα της Βενετσιάνας, ο άγιος τόνος της Γεωργιανής, του Κανκασού και της Άρμενίας, από τας όχθας της μεγάλης λίμνης του Βάν. Όμιλούν για νέες μόδες της Βενετίας, της Ρώμης και της μακρομένης και όμιζώδους Φοργίας, για σκάνδαλα της αλλής, για έννοιες και δυσμειγες, για νεόκιστα μοναστήρια και έκκλησίες πού έπεσαν από σεισμόν. Όσον διά τους συζύγους, όλιγον ένδιαφέρουνται. Οι άνδρες είναι σύντροφοι πού τους άφίρουν το πρωί. Συζυγικός βιος πραγματικός δέν ύπάρχει. Ακόμη και εις τον γυναικωνίτην ο σύζυγος, άπρησολημένος με την έξωτερήν ζωήν, σπανίως φαίνεται. Άοιδοί από την Συρίαν και χορευτήρες, σκορπισμένες μέσα εις τον κήπον, προκαλούν περιπάτους καθ' όμιλους.

Ο ήλιος έχάθηκε πίσω από τον Μαρμαρά. Γρήγορα πρέπει να γυρίση εις το Παλάτι των Άγιών Άποστόλων. Μία στάσι ακόμη εις την άκτήν, εις την κολόνα του περιφημου στήλιου, με τα μακριά γένεια, πού πέφτουν στο κοκκαλιάρικο στήθος του και εις το καλάθι του «συντρόφου των Άγγέλων» ή Μαρία βάζει άσημένια νομίσματα, ένθ ο άσκητής πού την έγνώρισε, της προσητείει όλα τα σκεδάν άγαθά. Και θρησκόλητος και αυτή, ύποκλίνεται εύλαβώς και δέχεται εις το κεφάλι της τας ευχάς του άσκητού.

Και το έσπεριτόν δεικνον οδηγεί τον σύζυγον εις τον γυναικωνίτην. Ο κόμης διηγείται εις την γυναίκα του ότι ή άναγώσισις του Βασιλέως και της στρατιάς φαίνεται να είναι λιαν προσεχής. Ο γέρος Αυτοκράτωρ θέλει να άφήση αυτήν την ζωήν της πόλεως πού σπαίνεται. Τα πρώτα τάγματα της φρουράς άφειον έγκαταλείπουν τον Βόσπορον. Η Σκανδιναυική φρουρά φεύγει ολόκληρος. Ο Χάραλδ, ο υιός του Χάραλδ, διοικεί το πρώτον άπόσπασμα. Μία ώρότης άπλώνεται εις το πρόσωπον της Μαρίας και ένδομύχος άπευθύνει θερμοτάτην παράκλησιν εις την Παναγίαν.

Ένύκτωσε. Καλοκαιρινή νύκτα, Άσιατική, ύπεροχος και άρωματισμένη. Τα άπειρα φώτα των έπαύλεων και των μοναστηριών χρυσοσί-

ζουν το βαλσαμωμένο σκοτάδι του Βοσπόρου. Οι δρόμοι της Βασιλίδος είναι κατασκότεινοι. Μακρυνά κάπου-κάπου λαμπυρίζει ένα φως κάτω από μια εικόνα. Όμιλοι από θεράποντας με πυρσούς συνοδεύουν τους κυρίους των μέσα σ' αυτά τα σκοτάδια. Η Μαρία, μόλις έφθασεν εις το παλάτι της, ηδη πάλιν εις το φορείον της, αφού έβαλε τετάρτη τουαλέττα, και συνοδεία ύπηρετών ώπλισμένων την τριγυρίζει. Ο δρόμος δεν είναι πολυς έως τον Βουκολέοντα, αλλά καθώς πλησιάζουν, μια όχλοβοη άκούεται ξαφνικά. Φωνές. Ο δρόμος πλημμυρίζει από κόσμο περιτρόμον. Στρατιώται ώπλισμένοι τρέχουν. Ένας διαβάτης βάζει μια φωνή:

— Ο Αυτοκράτωρ έδολοφονήθη!

Το Παλάτι το κατέλαβαν οι Σκανδιναβοί και δεν αφήνουν κανένα να πλησιάση! Τρελλή από την τρομάρα της η Μαρία διατάσσει να γυρί-

σουν πίσω. Οι συνοδοί της την γυρίζουν τρέχοντας, ενώ ο άνδρας της ανήσυχος την περιμένει εις το κατώφλι του παλατιού των. Μόλις την είδε εν ασφαλεία, τρέχει προς τους θαλάμους διά να συγκεντρώση τους άνδρας του. Η Μαρία περνά εις τον γυναικωνίτην και αφήνεται σκεπτική εις τα χέρια των θεραπεινίδων της. Εις την συγκίνησίν της ένα μόνον φωτεινόν σημειόν φωτίζει την σκοτισμένη σκέψιν της:

— Ο Χάραλδ, ο υιός του Χάραλδ, δεν θα φύγη!

GUSTAVE SCHLUMBERGER

***

* ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ *

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ!— Παρακαλούνται και πάλιν οι συνδρομηταί μας, όσοι υπελείφθησαν και καθυστέρησαν την συνδρομήν των, να εύραστηθούν να μας εμβάσουν τα δικαιώματα του Περιοδικού. Άρκετά σαφώς εξηγήσαμεν, ότι, ή άπρόσκοπτος έκδοσις της «Εικονογραφημένης» όφειλεται εις την στοργήν που έδειξαν προς αυτήν έως τώρα οι συνδρομηταί της και μόνον αυτοί. Τώρα λοιπόν διερχεται κρίσιν και αυτή και διά τουτο άπευθύνομεν την ύστάτην έκκλησιν και παρακαλούμεν τους καθυστερούντας την συνδρομήν των, να την διευκολύνουν άκόμη μίαν φοράν και να μας εμβάσουν το ταχύτερον αυτήν.

*

ΜΠΡΑΒΟ ΤΟΥ

Με την επιστράτευσιν όλα ήρμηώθησαν. Άλλ' αν ένα έργαστάσιον ύφασμάτων σταματήση έλλείψει προσωπικού, ή κοινωνία δεν έχει να ύποστή τίποτε. Φαντασθήτε όμως τί έπρεπε να γίνη με τα τραμ, αφού μάλιστα το Γενικόν Έπιτελείον με κανένα τρόπον δεν τους αφήκειν ούτε ένα εκ των στρατευομένων οδηγόν της. Για μια στιγμή έλοι έφοβηθήκαμεν ότι θα μείνωμεν χωρίς τραμ. Και όμως. Μιά δυώ μέρες έσταματήσαν ή δός Σταδίου χωρίς τραμ και μία ή δύο δευτερευούσης σημασίας γραμμαί. Άλλ' έπειτα τα πάντα άποκατεστάθησαν ως και πρό του πολέμου. Θα πιστεύσητε μάλιστα κάτι; Η γραμμή Παλαιού Φαλήρου - Καλλιθέας - Άθηνών έξυπηρετείται καλύτερα τώρα από πριν. Άρκετ να μάθετε ότι συρμοί Π. Φαλήρου - Άθηνών κυκλοφορούν ανά είκοσι λεπτά, ως και πριν, Καλλιθέας - Άθηνών δε μονά βαγόνια, πάλιν κάθε είκοσι λεπτά, αλλά κατά τρόπον ούτε από τους μεταξύ Άθηνών και Καλλιθέας ένδιαμέσους σταθμούς δ επιβάτης να εύρίσκη κάθε δέκα λεπτά εύκαιρίαν διά να άνέλθη εις Άθήνας. Τα θαύματα αυτά όφειλονται εις τον πρό τινος άναλαβόντα όλην την κίνησιν του δικτύου Άθηνών και Φαλήρων άρχηγόν κ. Νικ. Κομνηνόν, άρχαιον υπάλληλον της Έταιρίας, αλλά και ικανώτατον και δραστήριον και άκούραστον, πρό παντός δε πεπειραμένον και μεγάλης άντιλήψεως άνθρώπων. Η πειρά του και ή όξεία άντιλήψις του τον άναδεικνύουν εις πρώτης τάξεως υπάλληλον, όστις γνωρίζει ποδ να φανή έλαστικός, ποδ άκαμπτος, ποδ έξυπηρετικός, ποδ άντιλήπτωρ των συμπερόντων της Έταιρίας του.

Και δεν ήμπορούσε, έπειτα από μακράν ύπηρεσίαν εις τους Θεσσαλικούς σιδηροδρόμους, εύδόκιμον εις την γραμμήν Junction Salonique-Constantinople της άλλοτε ποτέ Ευρωπαϊκής Τουρκίας και διακρηθείσαν εις τα τραμ της Θεσσαλονίκης, παρά τοιαύτη να είναι ή εις τα ιδικά μας τραμ ή απόδοσις του.

Διά τον κ. Κομνηνόν ή Έταιρία των Τραμ πρέπει να καυχάται.

*

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο συμπαθής της «Εικονογραφημένης», φίλος κ. Μιχ. Συνέσιος, δ άρχαιος προξενικός, είδε και το άλλο παιδί του, τον προσφιλή του Μανώλην, άποκαθιστάμενον εν εύτυχία μετά της Δεσποινίδος Άντωνίας Α. Πατρινοδ, της μεγάλης οικογενείας της Χίου. Οι γάμοι έτελέσθησαν εν Χίω την 9 Σεπτεμβρίου, εν μέσφ των ευχών των φίλων και της απλέτου χαράς των γονέων. Η «Εικονογραφημένη» μαζή με τας εδχάς της εις τους συμπαθεis φίλους της στέλλει και τον άδελφικόν άσπασμόν.

*

Η «ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ»,

Το περίκομφον Άργαστόλιον έχει και την Δέσχην του, Δέσχην άνταξίαν έαυτοδ άληθώς, την «Κεφαλληνίαν». Δεν είναι πολυ παλαιόν το σωματείον τουτο. Ίδρύθη κατά Μάρτιον του 1905. Άλλά, χάρις εις την γνωστήν των Κεφαλλήνων δραστηριότητα, έκαμε τέτοια άλματα, ώστε πολλά σωματεία της πρωτευούσης να το ζηλεύουν. Το Συμβούλιον το όποιον την διευθύνει

άπαρτίζεται από τον κ. Παναγ. Μπέσσον, Πρόεδρον, Ηλίαν Προκόπην, Άντιπρόεδρον, Μιχαήλ Χαλικιάν, Ταρίαν. Άντών. Καλαύριαν, Γραμματέα και Παναγην Χαράκτην, Σύμβουλον. Θέλετε να μάθετε τώρα και το μουσικόν της άλματικής προόδου της; Θα το εύρητε εις το Κεφαλλονίτικο χοδ, εις το Κεφαλλονίτικο θαυμόνιον ποδ καθοδηγεί τους εκ της εύάνδρου νήσου καταγομένους να μεγαλοουργούν, όπου και αν εύρεθοδν.

*

ΤΟ "ΕΘΝΟΣ",

Συνεπλήρωσε το δεύτερον έκδοτικόν της έτος ή έσπερινή έφημερίς το «Έθνος». Τα άλματα τα όποια έκαμεν ή έφημερίς αυτή είναι άληθινά καταπληκτικά, όταν μάλιστα λάβη κανείς ύπ όψη τας συνθήκας ύφ' ής τελεί ή «Έλληνική Δημοσιογραφία. Πράγματι έντός δυώ έτών μόλις κατόρθωσε να φθάση εις την γραμμήν των έχουσών πρώτης τάξεως κυκλοφορίαν, να γίνη το φύλλον του σπητιοδ του καλοδ, αλλά και του πολιτικοδ, και του φιλολόγου, και του ύπαλληλου, το φύλλον τέλος του έκλεκτου κόσμου. Αυτό το έπέτυχε με την έπιλογήν της ύλης του, με το άπολύτως έξηκριδωμένον και άδθεντικώς ήγγυημένον ρεπορτάζ του και — όπερ σπουδαιότατον — με την εις τα πολιτικά ευστάθειάν του. Άληθώς: Άπό του πρώτου φύλλου του έξεδόθη Βενιζελικόν, και έτήρησεν άπαρέγκλιτον την πορείαν του, παρακολουθήσαν τον κ. Βενιζέλον και εις τας — έστω — άτυχίας του δις. Δικαίως όθεν θεωρείται το «Έθνος» ως το πρωτοπαλληκαρον του Βενιζελικού κόμματος εν τη Δημοσιογραφία.

*

ΚΑΜΑΡΩΣΤΕ

Δεν φθάνει ή εκ του πολέμου ζημία, δεν φθάνουν αι εκ των εν Τουρκία και Βουλγαρία και εξ άγνωσμένων υπερπεντακοσίωμ συνδρομητών μας ζημιαί δεν μας φθάνει ή υπερτίμησις του χάρτου μας, δεν μας φθάνει ή έλεσινή άντιλήψις των αξιούντων να πληρώσωσι την συνδρομήν των εις το όποτιμημένον νομισμα του τόπου των, όπως τώρα το ρούβλι, όπου εις το έκαταν 22 φρ. τώρα δε μόλις 14.50 φρ. δεν μας φθάνει ή εις βάρος μας έξεσπάζουσα νομισματική διαφορά και τα χαρτόσημα των Τραπεζών, όπου 22 φρ. εκ Ρωσσίας φθάνουν εις χείρας μας μόνον δώδεκα και τριάντα, μας προτίθεται τώρα και ή τσιγκουνιά μερικόν συνδρομητών, οτινες «Ένεκα δ πολέμου» δήθεν, χωρίς να έπιρρεάσθησαν διόλου από αυτόν, έβρθηκαν άφορητήν να διαγραφούν. Διότι ήμεις δεν ήμπορούμεν να φαντασθώμεν ότι, ή Έταιρία του άπ' Άθηνών εις Πειραιά Ήλεκτρικοδ, της όποιας ίσα-ίσα ή κίνησις έδιπλασιάσθη «Ένεκα δ πολέμου» και ένεκα της συρροής τόσων ξένων, εύρίσκειται εις την ανάγκην να κάμη οικονομίας και δι' αυτό διεγράφη.

*

ΓΑΙΑΝ ΕΛΑΦΡΑΝ

Μας ήγγέθη από την Καβάλλαν, την ιδιαίτεραν πατρίδα του, διά την άπελευθέρωσιν της όποιας είχε καταταγεί ως έθελοντής, δ πρόωρος θάνατος του Άχιλλέως Πετροπούλου, άρχαιου υπαλληλου — εκ των άνωτέρων — της «Εικονογραφημένης». Δεν κατόρθωσεν δ άτυχής να άνθέξη. Άπό τας κακουχίας του πολέμου προσεδλήθη εκ πνευμονίας, ή όποια του ύπέσκαψε την ύγιαν.

Φεύγων τον διωγμόν είχαν έλθει εις Άθήνας πρό έξαιτίας και έτάχθη εις το πλευρόν της «Εικονογραφημένης», από την όποιαν άπεσπάσθη κατά την έκρηξιν του Έλληνοτουρκικοδ πολέμου. Έφυγε τότε ως έθελοντής και εύρέθη εις την Κοζάνην, διά να εισέλθη εις το εκει νοσοκομείον. Έπειτα ήλθεν εις Άθήνας με άναρρωτικήν, την όποιαν ένας Φαυλομανόπουλος, ιατρός, δεν ήθέλησε να του παρατείνη, μολονότι είχαν άπτά τα δείγματα της φυματικής μολύνσεως. Είχεν πυρορροδντας τους αδένους της μασχάλης. Καί ούτω, άρξαμένου του δευτέρου πολέμου, εύρέθη και πάλιν εις την γραμμήν του πυρός και τέλος επέταξεν εις την άγκαλιά της έλευθέρως μάνας του πλέον, αλλά και διά να αναπαυθ ή εις το χώμα της ιδιαίτερας πατρίδος του. Αυτό το έλευθερο χώμα, ποδ το έβρεξε με λίγο αίμα του, ως του είναι έλαφρόν.

*

ΤΙ ΜΕΝΕΙ;

Τί είναι αυτά ποδ γίνονται εις μερικά θέατρα γύρω από τον φόρον των θεαμάτων; Για προσέξατε. Με μίαν και δέκα αξίαν είσιτηρίου α' θέσεως εις τον κινηματογράφον «Αpollo» του κ. Έμπέρογλου, το δωρεάν δημοσιογραφικόν είσιτηριον φορολογείται, όχι έστω με 10 λεπτά — πάλιν παρανόμως — αλλά με 55 λ. φόρον κατ' άτομον. Άκούστε τώρα την άνάυσιν: Δέκα λεπτά δ φόρος, πάντοτε παράνομος και αυτός, και δέκα λεπτά διά την περιήλθψιν, είκοσι, και είκοσι λεπτά, λέει, όπερ του ίδιοκλήφιν, της οικοδομής κ. Καλαμάρη, σαράντα, και δεκαπέντε λεπτά, λέει, όπερ του Κινηματοθεάτρου, όλα έμοδ πηνηταπέντε. Τρεις το λάδι, τρεις το ξείδι κ.λ. Εις άλλα θέατρα γίνονται χειρότερα και δεν μένει παρά να μας πάρουν και το σακάκι εις την πόρτα.

*

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ

Ο κ. Βασ. Ρεμούνδος, γαλακτοκόμος, πρώην αξιωματικός του Ναυτικοδ, αφού έλαθεν επί εν και ήμισυ έτος φύλλον και δεν μας έπλήρωσε τα δικαιώματα του Περιοδικού, ποδ διεκόψαμεν δε εν τφ μεταξύ την άποστολήν, μετά τινα χρόνον μας ειδοποίησεν ότι θα πληρώση, άλλ' αφού του συμπληρώσωμεν τα όπολειπόμενα φύλλα εκ του έκδοτικοδ έτους, καθ' δ διεκόψαμεν την άποστολήν, και αφού του συνεπληρώσωμεν το έτος εκείνο, ήρνήθη να μας πληρώση δραχμάς 40 διά δυο έτη όλόκληρα.

